

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Si Cristo ang Lahat

Mga Tala ng Sermon at mga Pag-aaral sa Biblia

Christ Is All

Daniel C. Snaddon

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Christ Is All*, ni Daniel C. Snaddon.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Si Cristo ang Sentro at Kabuuan ng Kasulatan

Sa kabuuan, may limang malalaking bahagi ang Kasulatan. Si Cristo sa maraming anyo ng Kanyang kaluwalhatian—inilalarawan sa bawat bahagi. Madaling tandaan ang mga bahaging ito sa pamamagitan ng limang susing salita.

Si Cristo mismo ang iisang paksa ng Kasulatan.

Siya mismo ang nagpatunay ng katotohanang ito nang buksan Niya ang Kasulatan: At magmula kay Moises, ibig sabihin ang Pentateuco—saka sa mga sinulat ng mga propeta—ipinaliwanag Niya—isinalaysay—binigyang-kahulugan—sa kanila, sa bawat bahagi ng Kasulatan, ang mga bagay tungkol sa Kanyang sarili. Lucas 24:25-27.

Sa banal na pagkakataong iyon, si Cleopas at ang kanyang kasama ay nagkaroon ng di-matutumbasang pribilehiyo na marinig ang Salitang nagkatawang-tao—si Cristo, ang Panginoong muling nabuhay—na nagpapaliwanag ng Salitang nasusulat—ang Banal na Kasulatan.

Habang ipinapaliwanag Niya sa kanila ang Kasulatan, ibinigay Niya sa kanila ang "malaking susi" para maunawaan ito. Siya mismo ang paksa, at sa Kanya natatagpuan ng buong Kasulatan ang pagkakaisa, pagkakatugma at pagkakabuo nito. "Hindi бага nag-aalab ang ating puso samantalang tayo'y kinakausap Niya sa daan, samantalang binubuksan Niya sa atin ang mga Kasulatan?" "Lord our Teacher be" 348.

Narito ang limang susing salita.

Ang "Paghahanda" para kay Cristo ay nasa Lumang Tipan.

Ang "Pagpapakita" ay nasa mga Ebanghelyo.

Ang "Pagpapalaganap" ay nasa Mga Gawa.

Ang "Pagpapaliwanag" ay nasa mga Sulat.

Ang "Kaganapan" ay nasa Apocalipsis.

- Sa Lumang Tipan, nakikita natin ang Diyos na "naghahanda" para sa pagdating ni Cristo.
- Sa mga Ebanghelyo, Siya ay "ipinakita" sa sanlibutan.
- Sa Mga Gawa, sa pamamagitan ng Ebanghelyo, Siya ay "ipinalaganap" sa sanlibutan.
- Sa mga Sulat, ang Kanyang Ebanghelyo ay "ipinaliwanag."
- Sa Apocalipsis, ang lahat ng layunin ng Diyos kay Cristo ay "naganap."

Ang Kasulatan ay ang Pahayag tungkol kay Jesu-Cristo.

1. Tungkol sa Kanyang Persona, bilang Diyos na nahayag sa laman.
2. Ang Kanyang kamatayan bilang handog.
3. Ang Kanyang pagkabuhay na muli.

Ang mga katotohanang ito ang bumubuo sa Ebanghelyo. Dito patungo ang lahat ng naunang Kasulatan. Mula rito nagpapatuloy ang lahat ng sumunod na Kasulatan.

Sa kapuspusan ng banal na pahayag na ito, nakikita natin si Cristo bilang: Anak ng Diyos—Anak ng tao—Anak ni Abraham—Anak ni David. Siya ang hari ng Israel—ang ninanais ng lahat ng bansa.

Siya rin ang binhi ng babae. Genesis 3:5. Bilang ganoon, Siya ang tuluyang dudurog kay Satanas at sa kanyang mga gawa.

Bilang binhi ni Abraham, Siya ang magpapala sa sanlibutan. Sa iyo pagpapalain ang lahat ng bansa sa lupa.

Bilang binhi ni David, Siya ang hari ng Israel.

Sa ngayon, ipinapakita Siya ng Kasulatan bilang "Itinaas sa kanan ng Diyos." Sa Efeso 1, inilarawan ni Pablo sa atin ang pinakadakilang pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos, na nakita sa pagkabuhay na muli at pag-akyat ni Cristo sa Langit. Mukhang ayon sa talatang 21, nagtipon ang mga hukbo ng Impiyerno para hadlangan ang layunin ng Diyos—para manatili si Cristo sa libingan at pigilan ang Kanyang pag-akyat. Pero nagtagumpay ang Diyos laban sa bawat pagsalungat.

Ibinangon ng Diyos si Cristo mula sa libingan ng kamatayan hanggang sa trono ng walang-hanggang Diyos.

Mula sa dilim ng libingan hanggang sa liwanag na hindi kayang tingnan at hindi kayang tiisin.

Mula sa maliit na mundong ito hanggang sa kabisera ng buong Sansinukob.

Itinaas Siya nang higit sa lahat ng pamunuan—kapamahalaan—kapangyarihan—paghahari—at sa bawat pangalang binabanggit. "Siya ang Diyos na higit sa lahat, pinupuri magpakailanman."

Nagpatuloy si Pablo sa isang kahanga-hangang katotohanan. Ang Pinagpalang Ito na may mga kamay na may bakas ng pako—mga marka ng tinik sa Kanyang noo—ang sugat ng sibat sa Kanyang tagiliran—Siya ang ibinigay ng Diyos sa iglesia para maging maluwalhating Ulo nito. Samantala, naghihintay ang iglesia anumang sandali sa katuparan ng Kanyang natatanging pangako: "Ako'y babalik at kayo'y tatanggapin Ko sa Aking sarili."

Ilarawan ang pag-agaw. 1 Tesalonica 4 at 1 Corinto 15.

Sa Genesis 3:18, makikita natin ang sumpang ipinataw dahil sa kasalanan, at ang mga tinik ang sagisag nito. Ang mismong sagisag na ito ang pinasan ng Tagapagligtas sa Kanyang noo nang Siya'y gawing sumpa para sa atin.

Sa Lumang Tipan, nakikita natin ang Diyos na naghahanda para sa pagdating ng Kanyang Anak. Mga damit na balat ang inilaan para kina Adan at Eva. Pinatay ang mga hayop— ibinuhos ang kanilang dugo para may maipantakip, para sila'y maging karapat-dapat sa harapan ng Diyos.

Ang dugo ni Cristo, ang inilalarawan, ang nagbibigay sa atin ng damit ng katuwiran, at ginagawa tayong karapat-dapat sa harapan ng Diyos.

Ang kordero ni Abel ay tumuturo sa Kordero ng Diyos.	Para sa bawat isa.
Ang Kordero ng Paskuwa ay larawan ng pagtubos kay Cristo.	Para sa bansa.
Narito ang Kordero ng Diyos, atbp. Dugo.	Para sa sanlibutan.

Halos laging binabanggit ng Biblia ang dugo bilang ibinuhos— Ang dugo ay buhay—ang pagbubuhos ng dugo ay kamatayan. Ang kamatayan ni Cristo ang ating handog. Tayo'y ginawang matuwid ng Diyos.

Dudurugin ng binhi ng babae ang ulo ng ahas, at sa paggawa nito, masusugatan ang Kanyang sakong.

Hebreo 2. Datapuwa't nakikita natin si Jesus, na ginawang mababa nang kaunti kaysa mga anghel dahil sa pagdurusa ng kamatayan, na pinutungan ng kaluwalhatian at karangalan,

upang sa biyaya ng Diyos ay matikman Niya ang kamatayan para sa bawat tao. Yamang ang mga anak ay may bahagi sa laman at dugo, Siya rin naman ay nakibahagi sa gayon ding mga bagay, upang sa pamamagitan ng kamatayan ay mapuksa Niya ang may kapangyarihan sa kamatayan, samakatuwid ay ang diyablo.

Si Jesus ang binhi ng babae. Kapansin-pansin ang pahayag na ito. Sa talaangkanan ni Jesus sa Mateo, ang salitang ginamit sa kabuuan ay "naging anak." Pero pagdating natin sa talatang 16, mababasa natin: "At naging anak ni Jacob si Jose na asawa ni Maria, na siyang nanganak kay Jesus, na tinatawag na Cristo."

Mahalaga ang pagbabagong ito ng pananalita. Si Maria, na siyang nanganak kay Jesus. Si Jesus ang binhi ng babae. "Ang isang tao ay magiging gaya ng kanlungan sa hangin, at gaya ng silungan sa bagyo." Isaias 32:2. Ang Arka ay larawan ni Cristo. Ang Arka ay plano ng Diyos. Lugar ito ng kaligtasan—Sinalo nito ang bagyo ng paghatol—Kailangang pumasok dito sa pintuan. Binuliran sa loob at sa labas. Walang-hanggang ligtas kay Cristo. Juan 10.

Ang hagdan ni Jacob—nagdurugtong sa agwat ng lupa at Langit. Larawan ito ng krus ni Cristo, na nagdugtong magpakailanman sa agwat para sa atin.

Ang Mana ay larawan ni Cristo, ang Tinapay na Buhay. Ang batong hinampas ay larawan ni Cristo, na pinagmulan ng Tubig na Buhay. = Ang Espiritu Santo. "Binuksan Niya ang bato, at bumukal ang tubig" Awit 105:41.

Ang mga handog—Sinusunog—Para sa kasalanan—Para sa pagkakasala—Harina—Pakikipagkasundo.

Adan=Pagiging Ulo—Abel=Ang Kanyang kamatayan—Noe=Ang Kanyang gawa—Melquisedec=Saserdote—Moises=Propeta.

Ang mga larawan—Isaac—Jose.

Ang Tabernakulo ay nagsasalita tungkol kay Cristo.

Sa Levitico, nakikita natin ang kahalagahan ng dugo.

- Pagtubos sa pamamagitan ng dugo. - 1 Pedro 1:18-19.
- Kapatawaran sa pamamagitan ng dugo. - Efeso 1:7.
- Pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng dugo. - Roma 5:9.
- Kapayapaan sa pamamagitan ng dugo. - Colosas 1:20.
- Paglilinis sa pamamagitan ng dugo. - 1 Juan 1:7.
- Pagpapabanal sa pamamagitan ng dugo. - Hebreo 13:12.
- Paglapit sa pamamagitan ng dugo. - Hebreo 10:19.
- Tagumpay sa pamamagitan ng dugo. - Apocalipsis 12:11.

Isaias—mga hula tungkol sa kapanganakan ni Cristo.

Paglalarawan sa sakdal na Lingkod ni Jehova. —Ang nagdurusang Lingkod ni Jehova.

Pagpapakita sa mga Ebanghelyo. Diyos na nahayag sa laman. Mateo ang Hari—Marcos ang Lingkod—Lucas ang Anak ng Tao —Juan ang Anak ng Diyos.

Ang pangitain ni Ezekiel. Kabanata 1:10. Ang anyo ng kanilang mga mukha ay gaya ng:

- mukha ng leon. - Mateo-Hari.
- mukha ng baka. - Marcos-Lingkod.
- mukha ng tao. - Lucas-Anak ng tao.

- mukha ng agila. - Juan-Anak ng Diyos.

Sa Mateo, sinasamba ang Hari. "Ang mga pantas." Sa Marcos, masunurin ang Lingkod—at agad-agad. Sa Lucas, ang Anak ng tao—ang pagkakatawang-tao—ang Kanyang buhay bilang tao. Sa Juan, ang Anak ng Diyos—ang mga "Ako Nga"

Ako ang Tinapay ng buhay, Ilaw ng sanlibutan, ang pintuan, ang mabuting Pastol, ang pagkabuhay na muli at ang Buhay, ang Daan-Katotohanan—at Buhay, ang tunay na puno ng ubas.

Nang gamitin ng Panginoon ang salitang "AKO NGA" sa halamanan, napaurong silang lahat at nabuwal. Bago pa si Abraham, AKO NGA. Juan 8:58. May pitong himala sa Juan, at bawat isa ay nagpapatunay ng pagka-Diyos ng Panginoon.

Ipinalaganap sa Mga Gawa. Ang mga alagad ay mga saksi ng Kanyang pagkabuhay na muli. Ito ang ipinangaral nila sa lahat ng panahon. Ikinalat nila ang kaluwalhatian ng Kanyang pangalan sa malayo't malapit, magmula sa Jerusalem—Judea—Samaria—hanggang sa kadulu-duluhan ng lupa. Ang Mga Gawa ang salaysay ng pinakadakilang gawaing misyonero na kailanman ay ginawa.

Pagpapaliwanag sa mga Sulat.

- Ang Roma ay ang Ebanghelyo ng Diyos tungkol sa Kanyang Anak na si Jesu-Cristo.
- Sa Galacia, nakikita natin ang krus ni Cristo.
- Sa Efeso, nakikita natin ang mga makalangit na dako kay Cristo.
- Sa Filipos, nakikita natin ang Kagalakan kay Cristo.
- Sa Colosas, nakikita natin si Cristo bilang ating Ulo.

- Sa 1-2 Tesalonica, nakikita natin si Cristo na ating Pag-asa.
- Sa Tito, nakikita natin si Cristo na ating Tagapagligtas.
- Sa Hebreo, nakikita natin si Cristo na ating Dakilang Saserdote.
- Sa 1-2-3 Juan, nakikita natin ang Pakikipag-isa kay Cristo.

Apocalipsis, ang Kaganapan. Nakikita natin Siya sa aklat na ito bilang si Cristo ang Kordero. Ang Kordero ang buong kaluwalhatian sa lupain ni Emmanuel.

- Kaligtasan sa pamamagitan ng Kordero. - Apocalipsis 7:14.
- Ang bagong awit ng walang-hanggan, "Karapat-dapat ang Kordero na pinatay." - Apocalipsis 5:12-13.
- Ang pagsamba sa Kordero. - Apocalipsis 5:8.
- Ang tagumpay ng Kordero laban sa lahat ng Kanyang kaaway. - "Ang mga ito ay makikipagdigma laban sa Kordero, at sila'y dadaigin ng Kordero, sapagka't Siya ang Panginoon ng mga panginoon at Hari ng mga hari." - Apocalipsis 17:14.
- Ang muling pagdating ng Kordero.
- "Narito, Ako'y madaling pumaparito" Amen. "Siya nawa, pumarito Ka, Panginoong Jesus." - Apocalipsis 22:20.

Ang Persona ni Cristo

Juan 1:1-18

Ang Persona ng Panginoong Jesu-Cristo, ang Anak ng Diyos, ay isang banal na hiwaga na hindi kayang abutin ng isip ng tao.

Sinasabi ng Mateo 11:27, "Walang sinumang nakakakilala sa Anak kundi ang Ama; at walang sinumang nakakakilala sa Ama kundi ang Anak, at yaong sinumang ibig ng Anak na pagpahayagan Niya." Hindi natin dapat subukang suriin o hulaan. Hindi tayo dapat lumapit sa Persona ni Cristo na parang mga kimiko na may mga test tube at reactor, na sinusuri ang lahat ng hiwaga ni Cristo. Hindi rin tayo dapat lumapit sa ating pinagpalang Tagapagligtas na parang mga dalubhasa sa katawan na may mga instrumento, na hinihimay ang Kanyang pagkatao.

Basahin natin ang Salita sa ilalim ng patnubay ng Espiritu Santo, at lumapit tayo sa Kanya bilang mga alagad at mga sumasamba.

Sa tatlong paraan nagsasalita ang Kasulatan tungkol kay Cristo.

1. Ang Kanyang pagka-Diyos
2. Ang Kanyang sakdal at walang-kasalanang pagkatao
3. Ang pagsasama ng dalawang sakdal na kalikasang ito sa Kanyang pagkakatawang-tao. Ito ang tinatawag na pagkakaisa ng dalawang kalikasan.

Ang Kanyang Pagka-Diyos

Napakaraming talata sa Biblia ang nagpapahayag ng ganap na pagka-Diyos ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Juan 10:38; 14:9-

10. "Ako'y nasa Ama, at ang Ama ay nasa Akin." "Ang nakakita sa Akin ay nakakita sa Ama." Siya mismo ang nag-angking Siya ay Diyos. Sinabi Niya, "Ako at ang Aking Ama ay iisa." "Ginagawa ang Kanyang sarili na kapantay ng Diyos." Inangkin Niya ang ganap na pagkakapantay sa Diyos. Juan 5:18, 23. Inangkin Niyang Siya ang Nagbibigay-buhay—ang Pagkabuhay na muli—Juan 11—ang Hukom ng lahat ng tao—Juan 5. Inangkin Niyang Siya ay nagpapatawad ng mga kasalanan. Lucas 4.

Malinaw na naunawaan ng mga Judio ang mga pag-aangking ito, at tinangka nilang patayin Siya dahil daw sa pamumusong.

Tatlo sa mga katangian ng pagka-Diyos ay: Makapangyarihan sa lahat—Nakaaalam ng lahat—Nasa lahat ng dako. Nakatala sa mga Ebanghelyo ang 35 himalang ginawa ni Cristo, na nagpatunay ng Kanyang:

Pagiging Makapangyarihan sa lahat 'Lubos ang kapangyarihan'
Ginawa ang mga ito pangunahin sa apat na larangan.

1. *Pagpapagaling ng katawan* Ketong—ang alipin ng senturion.
2. *Mga puwersa ng kalikasan* Paglakad sa ibabaw ng tubig—pagpapatahimik sa bagyo.
3. *Pagsapi ng demonyo* Ang lalaki sa Gadara.
4. *Kamatayan* Si Lazaro—Kapangyarihan laban sa Sakit-Demonyo-Kamatayan.

Natutunan natin mula kay Juan na marami pang ibang tanda ang ginawa ni Jesus sa harapan ng Kanyang mga alagad na hindi nasusulat sa aklat na ito. Juan 20:30.

Pagiging Nakaaalam ng lahat 'Alam ang lahat' Noong 12 taong gulang na bata pa lamang Siya, namangha ang mga guro ng

Kanyang panahon sa Kanyang karunungan. Alam Niya ang Kanyang gawain sa krus: "Hindi pa dumarating ang Aking oras." Ilang beses Niyang binanggit ang Kanyang kamatayan: "Dumating na ang Aking oras."

Sa Juan 2 sinasabi na "kilala Niya ang lahat ng tao" at muli, "alam Niya kung ano ang nasa tao." "Hindi na Niya kailangan na may magpatotoo pa sa Kanya tungkol sa tao" atbp.

Juan 16:30 Nagpatotoo ang Kanyang mga alagad. "Ngayon ay nalalaman namin na nalalaman Mo ang lahat ng bagay." "Nalalaman Mo ang lahat ng bagay" atbp. Si Pedro. Kaayon ng Kanyang pagiging nakaaalam ng lahat, ipinahayag na Siya ang may karunungan ng Diyos. 1 Corinto 1:30. Nasa Kanya ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos. Ang ganitong kahanga-hangang mga katangian ay hindi maiuugnay kahit sa pinakamatalinong propeta. Isa pa itong patunay na taglay Niya ang lahat ng banal na katangian ng pagka-Diyos.

Pagiging Nasa lahat ng dako 'Laging naroroon' Malinaw na sinasabi sa maraming Kasulatan na ang Panginoon, sa Kanyang pagiging walang-hanggan, ay naroroon sa lahat ng dako sa kabuuan ng Kanyang pagka-Diyos. Tingnan ang Awit 139: 7-10 Saan? Mula sa Iyong Espiritu—Presensiya—Langit—Impiyerno—kadulu-duluhan—kadiliman.

Ang pagiging nasa lahat ng dako ng Diyos ay iniuugnay kay Jesu-Cristo. Mateo 28:20 "At narito, Ako'y laging kasama ninyo, hanggang sa katapusan ng panahon." Kampo ng mga bilanggo. Sa bawat lingkod Niya. "Hindi Ko kayo iiwang ulila." Saka Niya ipinangakong mananahan Siya sa bawat mananampalataya. Juan 14:18, 20, 23. Magiging imposible ito kung hindi Siya nasa lahat ng dako. Si Pedro: "Ikaw ang Cristo." Si Tomas—mga demonyo. Si Marta: "Ikaw ang Cristo."

Pinatutunayan din ang katotohanang ito ng nangyari sa Kanya at kay Nathanael. Juan 1:47 "Narito ang isang tunay na Israelita, na sa kanya'y walang daya." Sinabi ni Nathanael, "Paano Mo ako nakilala?" Sinabi ni Jesus, "Bago ka pa tinawag ni Felipe, nang ikaw ay nasa ilalim ng puno ng igos, nakita na kita." Mateo 18:20 "Kung saan nagkakatipon ang dalawa o tatlo...naroroon Ako sa gitna nila." Pagbabagong-anyo: Ang Diyos ng mga patay at ng mga buhay.

Hebreo 10:12; Malakias 3:6. Isipin naman natin ngayon ang Kanyang hindi pagbabago. Si Cristo ay hindi nagbabago, ayon sa kilalang talata sa Hebreo 13:8 "Si Jesu-Cristo ay siya ring" atbp. "Hindi kita iiwan ni pababayaang man."

Saka naroon ang pagiging walang-hanggan ng Anak ng Diyos. Ang doktrina ng pagiging walang-hanggan ng Anak ng Diyos ang pinakamahalagang doktrina tungkol kay Cristo, sapagkat kung hindi walang-hanggan si Cristo, Siya ay isang nilalang na nagkaroon lamang ng buhay sa loob ng panahon, at wala sa Kanya ang pagiging walang-hanggan at walang-hangganan na katangian ng Diyos mismo.

Ang mga tumatanggap sa patotoo ng Kasulatan bilang walang mali ay nakakakita ng sapat na patunay na hindi lamang walang-hanggan si Cristo kundi taglay din Niya ang lahat ng katangian ng Diyos.

Ang Kanyang mga pagpapakita sa Lumang Tipan, na tinatawag na mga theophany, ay nagbibigay rin ng makasaysayang patunay na naroroon na Siya bago pa ang Betlehem. Si Abraham—Si Agar—Si Jacob—Si Moises—Si Gideon.

Nagsalita ang mga propeta tungkol sa Batang isisilang sa Betlehem, "na ang paglabas ay mula nang una, mula nang

walang-hanggan." Mikas 5:2.

Isaias 9:6 Ipinahayag na ang Panginoon ay hindi lamang "makapangyarihang Diyos" kundi "walang-hanggang Ama," na ang ibig sabihin ay "Ama ng walang-hanggan."

Pinatutunayan din ang doktrinang ito sa Bagong Tipan.

Juan 1:1 "Nang pasimula ay naroon na ang Salita" atbp. Juan 8:58 "Bago pa si Abraham, AKO NGA." Ang Diyos ng nakaraang walang petsa—ng kasalukuyang hindi nagbabago—ng hinaharap na walang katapusan.

Itinuturo rin ng Bagong Tipan na naroroon na si Cristo bago pa Siya nagkatawang-tao. Juan 3:17 "Hindi sinugo ng Diyos ang Kanyang Anak sa sanlibutan upang hatulan ang sanlibutan." Ipinahihiwatig nito na naroroon na ang Anak ng Diyos bago pa ang pagkakatawang-tao. Juan 6:38 Sinabi ni Jesus, "Sapagkat Ako'y bumaba mula sa Langit, hindi upang gawin ang Aking sariling kalooban, kundi ang kalooban ng nagsugo sa Akin." Juan 17:5, 24 Binanggit ni Cristo ang Kanyang mga kaluwalhatian bago Siya nagkatawang-tao.

Ang Pagkatao ni Cristo

Kung ang pagka-Diyos ni Cristo ay isang banal na hiwaga, gayundin ang pagkatao ni Cristo.

1 Timoteo 3:16 "Dakila ang hiwaga ng kabanalan: Ang Diyos ay nahayag sa laman." Sanggol ng Betlehem—Matanda sa mga Araw—Ama ng walang-hanggan.

Nagsasalita ang Kasulatan tungkol sa Kanyang katawan. Mateo 26:12 "Ibinuhos niya ang pabangong ito sa Aking katawan."

Ang Kanyang kaluluwa. Marcos 14:34 "Lubhang namamanglaw ang Aking kaluluwa."

Ang Kanyang espiritu. Juan 13:21 "Nang masabi ni Jesus ang mga ito, Siya'y nabagabag sa espiritu."

Sa Kanyang katawang laman, nagdusa Siya ng sakit (Krus)—pagod (walang mapagpahingahan ng Kanyang ulo).

Naramdaman din Niya ang hapdi ng gutom (Ilang)—uhaw (Balon ni Jacob)—Siya'y tumangis (O Jerusalem)—nahabag (mga tupang walang pastol)—naghirap nang matindi (Getsemani).

Bilang sakdal na Tao, hindi Siya kailanman nagkasakit. Hindi Siya anak ni Jose. Bilang Diyos, pinagaling Niya ang mga maysakit. Kapangyarihan laban sa Sakit—demonyo—kamatayan. Hindi Siya karaniwang taong may kamatayan na sakop ng kamatayan, kundi kusa Siyang nagpasakop sa kamatayan alang-alang sa atin. Juan 10:17 "Iniaalay Ko ang Aking buhay, upang ito'y kunin Kong muli."

Sinasabi ng Filipos 2:7 "Hinubad Niya ang lahat." "Ginawa Niyang walang halaga ang Kanyang sarili."

Ano ang kasangkot dito?

Nang maging tao Siya, tumigil ba Siya sa pagiging Diyos?

Sa Kanyang kababaang-loob, hindi Niya isinantabi ang Kanyang mga banal na katangian; malinaw itong makikita sa mga Ebanghelyo.

Sa Kanyang pagkakatawang-tao, hindi Siya kumilos nang hiwalay kailanman, kundi laging lubos na kaisa ng Kanyang Ama at ng Espiritu Santo. Juan 14:10; Mateo 12:28. Ang bawat gawain ng Diyos ay laging ang Banal na Trinidad na kumikilos nang magkakaisa.

Ang Ama ang nagpapasya ng layunin.

Ang Anak ang tumutupad ng mga layuning ito.

Sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Hindi Siya tumigil kailanman sa pagiging Diyos.

Ganito binigyang-kahulugan ng isang tagapagpaliwanag ang paghuhubad na ito: "Hinubad Niya ang mga sagisag ng Kanyang kamahalan." "Isinantabi Niya ang Kanyang nakikitang kaluwalhatian."

Ang kaluwalhatian ng Kanyang pagka-Diyos ay natabingan o natakpan ng tabing ng laman.

Ginamit ng Juan 1:14 ang larawan ng Tabernakulo sa ilang, at literal na sinasabi, "Itinayo Niya ang Kanyang tolda sa gitna natin."

Sa labas ay mga balat ng badger—sa loob ay purong ginto.

Sabi ni Juan, "Nakita namin ang Kanyang kaluwalhatian, kaluwalhati ang gaya ng sa bugtong na Anak ng Ama, puspos ng biyaya at katotohanan." Pagbabagong-anyo

Ang paghuhubad ay isang pagdaragdag, sa halip na pagbabawas.

Kinuha Niya ang anyo ng alipin habang taglay pa rin ang lahat ng katangian ng pagka-Diyos.

Ang Pagsasama ng Banal at Pantaong Kalikasan

Ipinapakita ng Kasulatan si Cristo sa Kanyang pagkakatawang-tao na may dalawang sakdal na kalikasan—ang pantao at ang banal.

Isaias 9:6 "Sapagkat sa atin ay ipinanganak ang isang bata, sa atin ay ibinigay ang isang Anak." Ipinapakita nito ang Kanyang pagkatao at pagka-Diyos.

Higit pa itong inilalarawan

1. Marcos 4:38 Pagod Siya at natutulog sa hulihan ng bangka. Sa talatang 39, bumangon Siya mula sa pagtulog—sinaway ang hangin at ang dagat at inutusan ang bagyo. Nagkaroon ng malaking katahimikan.
2. Juan 11:35 mababasa natin na "Tumangis si Jesus." Sa talatang 43, bilang ang Pagkabuhay na muli at ang Buhay, inutusan Niya ang patay na lalaki, "Lazaro, lumabas ka." Mateo 1: 21, 23 Jesus—Emmanuel.

Ang dalawang sakdal na kalikasang ito ay hindi kailanman dapat paghiwalayin. Siya ay at magpakailanman ay ang Diyos-tao. Bagama't may dalawang kalikasan ang ating Panginoon, hindi Siya kailanman itinuturing na may dalawang persona. Madalas gamitin ang karaniwang mga panghalip gaya ng *Ako, Ikaw, Siya*.

Mula sa Kasulatan, nauunawaan ko na ang pagkakatawang-tao ay hindi pansamantalang kaayusan na natapos sa Kanyang kamatayan at pagkabuhay na muli.

Ang Kanyang pantaong kalikasan ay magpapatuloy magpakailanman. Ang Kanyang katawang panlupa ay binago rin at iniangkop para sa Langit.

Makikita ang pagpapatuloy ng Kanyang pagkatao sa mga talatang gaya ng Mateo 26:64, kung saan sinasabing uupo si Cristo sa trono ng Kanyang kaluwalhatian, at babalik sa lupa bilang ang Anak ng Tao.

"Mula ngayon ay makikita ninyo ang Anak ng Tao na nakaupo sa kanan ng Diyos, at pumaparito sa mga ulap ng langit."

Na mananatili si Cristo sa katawang ito sa buong walang-hanggan ay ipinapakita sa apat na paraan:

1. Una, sa *pagkabuhay na muli*. Ang Kanyang katawan ay ibinangon at inihanda para sa Langit.
2. *Ikalawa*, tinanggap Siya sa Langit nang may katawan.
3. *Ikatlo*, babalik Siya sa lupa nang may katawan.
4. *Ikaapat*, ang Kanyang katawan ang huwaran ng katawan ng mga mananampalatayang ibabangon o dadagitin.

"Ang Jesus ding ito ay paparitong gayon din sa paraang nakita ninyong Siya'y umalis."

"Ang kalangitan ay magliliwanag sa karilagan,
Ngunit higit na maningning kaysa sa kanila
Ang mga banal ay magniningning sa kaluwalhatian,
Sapagkat si Cristo ang magbibihis sa kanila;
Ang kagandahan ng Tagapagligtas
Ay sisilaw sa bawat mata
Sa araw ng pagpuputong na darating, Hindi magtatagal."

"Sa Hari nga ng mga panahon, walang kamatayan, dinakikita, ang tanging marunong na Diyos" atbp.

Pag-aaral sa Juan 14:6

"Ako ang daan, ang katotohanan at ang buhay; walang sinumang makararating sa Ama kundi sa pamamagitan Ko."

Ang Ebanghelyo ni Juan ay nakabuo sa dalawang pangkat ng mga himala.

Ang isa, sa larangan ng mga Salita.

Ang isa pa, sa larangan ng mga Gawa.

Ang Ebanghelyo ni Juan ay hindi isinulat para isalaysay nang sunud-sunod ang buhay ni Jesu-Cristo, gaya ng ginagawa ng mga Sinoptiko.

Ang layunin ni Juan sa pagsulat ay patunayan na si Jesus ang Cristo, ang Anak ng Diyos.

Kabanata 19:31 "Ngunit isinulat ang mga ito upang kayo'y sumampalataya na si Jesus ang Cristo, ang Anak ng Diyos, at sa pagsampalataya ay magkaroon kayo ng buhay sa pamamagitan ng Kanyang pangalan."

Para matupad ang layuning ito, pumili si Juan ng pitong himala sa larangan ng Salita at pito sa larangan ng mga Gawa.

Ang mga himala sa larangan ng mga Gawa ay ang mga sumusunod.

(1) Ang paggawa ng tubig na alak. Kabanata 2:1-12

(2) Ang pagpapagaling sa anak ng isang maharlika. Kabanata 4:46-56

(3) Ang pagpapagaling sa lalaking lumpo. Kabanata 5: 1-16

(4) Ang pagpapakain sa limang libo. Kabanata 6:1-14

(5) Lumakad si Jesus sa ibabaw ng tubig. Kabanata 6:15-21

(6) Pinagaling ni Jesus ang lalaking ipinanganak na bulag.
Kabanata 9

(7) Binuhay ni Jesus si Lazaro mula sa mga patay. Kabanata 11
Ang mga himala sa larangan ng mga Salita.

(1) Ako ang Tinapay ng Buhay. Kabanata 6

(2) Ako ang Ilaw ng sanlibutan. Kabanata 9

(3) Ako ang Pintuan. Kabanata 10

(4) Ako ang Mabuting Pastol. Kabanata 10

(5) Ako ang pagkabuhay na muli at ang buhay. Kabanata 11

(6) Ako ang Daan. Kabanata 14

(7) Ako ang Tunay na Puno ng Ubas. Kabanata 15

Wala nang isang linggo bago ang Kalbaryo.

Sinisikap ng Panginoon na ihanda ang mga alagad sa Kanyang
pag-alis sa mundong ito.

Isang pangyayari at krisis na hindi talaga nila napaghandaan.

Ang tanong ni Tomas sa talatang 5, "Panginoon, hindi namin
alam kung saan Ka pupunta; paano namin malalaman ang
daan?", ay talagang tanong din ni Pedro sa Kabanata 13:36,
"Panginoon, saan Ka pupunta?"

Kawalang-alam o kawalang-pananampalataya ang nagtulak sa
mga tanong na ito.

Hindi bababa sa tatlong beses na sinabi sa kanila ng Panginoon
ang Kanyang nalalapit na kamatayan—paglilibing—at

pagkabuhay na muli. Bigyang-diin ang dakilang katotohanang ito. Ang Ebanghelyo.

Maraming nakalilitong tanong ang gumugulo sa isip ng tao.

Isa sa pinakamalaki sa mga ito ang tanong kung ano ang tamang paglapit o daan patungo sa Diyos. Dalawang daan ang binanggit ng Panginoon—Ang malapad at ang makipot na daan.

Ang ulap ng kalituhan ay bumabalot sa marami ngayon sa isang balabal ng kadiliman habang iniisip nila ang mga likong daan na binuo ng walang-pigil na imahinasyon ng tao. Bumanggit ng ilan sa puntong ito. Si Cain. Walang pakiramdam ng kasalanan. Walang pangangailangan ng pagtubos. Mga pangunahing relihiyon—Mga kulto—Agnostisismo—Bautismo ng sanggol.

Sa kabila ng lahat ng nabuo ng talino ng tao, at sa kabila ng bulag na sigasig sa pagpapakalat ng maling propaganda, sinasabi ng Biblia na si Jesu-Cristo lamang ang daan patungo sa Diyos at sa Langit.

"Ako ang Daan, ang Katotohanan, at ang Buhay; walang sinumang makararating sa Ama kundi sa pamamagitan Ko."

"May iisang Tagapamagitan sa Diyos at sa tao, ang Taong si Cristo Jesus."

"At walang kaligtasan sa kanino pa man, sapagkat walang ibang pangalan sa silong ng langit na ibinigay sa mga tao na sa pamamagitan nito ay maliligtas tayo."

Sa kabila ng malinaw na turong ito, marami pa rin ang nalilito.

Ang unang naligtas sa Bethany—si Betty Bius—Ang binatang sumilip.

Ano ang inaasahan mo para sa iyong kaligtasan? "What can wash away my sin."

Kanino ka nagtitiwala para sa iyong walang-hanggang hantungan? "There's only hope in trusting Jesus."

Ang pag-aangkin at pagkilos na parang Cristiano ay hindi magliligtas sa iyo—Si Simon.

Mateo 7:21-23

Hindi lahat ng nagsasabi sa Akin, Panginoon, Panginoon, ay papasok sa kaharian ng Diyos. Kahit ang ilan na magsasabi—Panginoon, Panginoon, hindi ba't nagpropesiya kami sa Iyong pangalan, nagpalayas kami ng mga demonyo, at gumawa kami ng maraming kahanga-hangang gawa.

Saka Ko sasabihin sa kanila, "Hindi Ko kayo nakilala kailanman; lumayo kayo sa Akin, kayong mga gumagawa ng kasamaan."

"Sino nga ang maliligtas?"

Ang mga nasa kaharian ay ang mga gumagawa ng kalooban ng Aking Ama na nasa Langit.

Kalooban ng Diyos na hindi ka mapahamak, kundi lumapit ka sa pagsisisi.

Kalooban ng Diyos na ikaw ay sumampalataya at "tanggapin si Cristo" bilang iyong Tagapagligtas.

Bilang tugon sa iyong pananampalataya—bibigyan ka ng Diyos ng buhay na walang-hanggan—isang manang hindi nasisira, na hindi kumukupas. "Piliin ninyo ngayon kung sino ang inyong paglilingkuran" atbp.

"Jesus is standing in Pilate's hall" atbp.

"Ano nga ang gagawin ko kay Jesus na tinatawag na Cristo?"

"Oh, ano kaya ang magiging sagot?"

"Ano ang gagawin mo kay Jesus—Oh, ano kaya ang magiging sagot?"

"Iuuwi ko na lamang Siya sa akin" atbp.

Ang tanging pag-asa ng Cristianismo ay ang pagbabalik sa teolohiya ni Pablo.

Balik, balik, balik sa Cristong nagkatawang-tao, sa dugong tumubos, sa maluwalhating pagkabuhay na muli—o kaya'y tuloy, tuloy, tuloy sa ateismo at kawalang-pag-asa.

Ang salitang "sumampalataya," sa iba't iba nitong anyo, ay lumilitaw nang 98 beses sa Ebanghelyo ni Juan.

Ang salitang "buhay" ay lumilitaw nang 55 beses.

Isinulat ni Juan—"Isinulat ang mga ito upang kayo'y sumampalataya na si Jesus ang Cristo, ang Anak ng Diyos; at sa pagsampalataya ay magkaroon kayo ng buhay sa pamamagitan ng Kanyang pangalan."

Ang totoo, si Jesu-Cristo ang Anak ng Diyos.

Para maligtas, kailangan nating sampalatayanan ang pangunahing katotohanang ito, at sa pagsampalataya ay tatanggap tayo ng buhay na walang-hanggan.

Ipinahayag ni Juan sa Kabanata 1 talatang 4

"Kay Cristo ay may buhay, at ang buhay ay siyang ilaw ng mga tao."

Itinatag ni Juan sa simula pa lamang ng kanyang Ebanghelyo na ang buhay na walang-hanggan ay nasa Anak ng Diyos.

Sa Kabanata 3:14-16 sinabi niya

"At kung paanong itinaas ni Moises ang ahas sa ilang, gayundin naman kailangang itaas ang Anak ng tao; upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang-hanggan."

Itinuturo sa atin ni Juan dito na ang buhay na walang-hanggan ay ibinibigay sa atin sa pamamagitan ng pananampalataya sa gawaing pagtubos ng Anak ng Diyos, at ito ay walang hanggan.

Nagpatuloy si Juan sa Kabanata 5 at talatang 24

"Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo: Ang nakikinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang-hanggan, at hindi na hahatulan; kundi lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay."

Ipinahayag ni Juan sa puntong ito ang maluwalhating katotohanan: ang pagkakaroon ng buhay na walang-hanggan sa pamamagitan ng pananampalataya sa Anak ng Diyos ay nagbibigay ng kalayaan mula sa paghatol. May paglipat na mula sa kamatayan sa kasalanan tungo sa buhay kay Cristo.

Ilarawan ang parusang paghatol na pinagligtasan sa atin.

Ipinaaalala sa atin ni Juan sa Kabanata 17:24 na naaabot ang rurok nang manalangin ang Panginoon, "Ama, ibig Ko na ang mga ibinigay Mo sa Akin ay makasama Ko kung saan Ako naroroon, upang makita nila ang Aking kaluwalhatian."

Kaya nga ang buhay na walang-hanggan na taglay ng mananampalataya sa pamamagitan ng Anak ng Diyos ay magaganap nang lubusan sa isang makalangit na pagluwalhati.

Sino ang makasusukat sa lahat ng kasangkot sa ganitong kalawakan?

Pero napakasimple ng daan papasok sa buhay na walang-hanggang ito.

"Oh, kay layo sa masalimuot na gawa ng tao

Ang plano ng Langit—madali, payak, walang pabigat!

Walang mapanlinlang na palamuting pang-akit,

Walang nagkukumpol na gayak na nagpapabigat sa gusali;

Malaya sa pagyayabang gaya ng sa kahinaan,

Marilag sa kanyang kapayakan.

Nakaukit sa itaas ng pintuan, tanaw mula sa malayo,

Kapansin-pansin gaya ng ningning ng isang bituin,

Mababasa lamang sa liwanag na ibinibigay nila,

Nakatayo ang mga salitang bumubuhay sa kaluluwa:

Sumampalataya at mabuhay."

Mga Damit na Balat (Genesis 3:21)

"At iginawa ng Diyos ng mga damit na balat sina Adan at ang kanyang asawa, at sila'y dinamtan."

Ang talatang ito ay nagbibigay sa atin ng larawan ng kaligtasan ng isang makasalanan.

1. Ito ang unang sermon ng Ebanghelyo, na ipinangaral mismo ng Diyos, hindi sa salita kundi sa simbolo at gawa.
2. Ito ay pagpapakita ng daan kung paanong ang isang makasalanang nilalang ay makababalik sa Diyos.
3. Ito ang unang pagpapahayag ng pangunahing katotohanan na "kung walang pagbubuhos ng dugo ay walang kapatawaran.
4. Ito ang pinagpalang larawan ng "paghalili"—ang walang-sala na namamatay kapalit ng may-sala.

Pansinin na ang Diyos ang naglaan ng mga balat—gumawa ng mga damit—at nagbihis kina Adan at Eva. Wala silang ginawa.

Inilalarawan ang dakilang katotohanang ito sa alibughang anak. Sinabi ng ama, "Dalhin ninyo rito ang pinakamagandang damit at isuot ninyo sa kanya." Walang ginawa ang alibugha—ginawa ang lahat para sa kanya. "Sapagkat sa biyaya kayo'y naligtas sa pamamagitan ng pananampalataya, at ito'y hindi sa inyong sarili—ito'y kaloob ng Diyos."

"Narito ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan." Isipin kung ano ang kasangkot sa pahayag na ito. Sa loob ng maraming siglo, kilala na ng Israel ang korderong inihahandog.

Alam nila ang kordero ni Abel—at ang kordero ni Abraham—ang kordero ng Paskuwa. Alam din nila ang korderong inilalagay tuwing umaga at gabi sa altar sa paglilingkod sa templo. Inihula ni Isaias ang Isang dadalhing gaya ng kordero sa patayan. Sa wakas ay dumating na Siya, na sinalita ng mga propeta, at napabulalas si Juan, "Narito ang Kordero ng Diyos" atbp.

Pansinin na dumating Siya para alisin ang KASALANAN ng sanlibutan—hindi lamang ang mga kasalanan.

Laki ng Arka—490 talampakan ang haba—80 talampakan ang lapad—50 talampakan ang taas.

1. Ang Arka ay isang banal na paglalaan. Genesis 6:13-14.
2. Ang Arka ay kanlungan mula sa banal na paghatol. Lugar ito ng kaligtasan. Ito lamang ang lugar ng pagliligtas mula sa darating na poot.
3. Inanyayahan ang tao na pumasok sa Arka. "Pumasok ka at ang iyong buong sambahayan sa Arka." Genesis 7:1.
4. Ang Arka ay lugar ng lubos na katiyakan ng kaligtasan. Binuliran ito ng alkitran sa loob at sa labas. Dobleng proteksiyon. Ikinulong ng Diyos si Noe sa loob. Genesis 7:16.
5. Iisa lamang ang pintuan papasok sa Arka.

Iisa lamang ang daan ng pagtakas mula sa walang-hanggang kamatayan. Iisa lamang ang daan ng pagliligtas mula sa darating na poot. Iisa lamang ang Tagapagligtas mula sa Lawa ng apoy. "Ako ang Daan" atbp. "Ako ang pintuan." Ang pintuan ay nasa tagiliran ng Arka—itinuro nito ang pagkakasaksak sa tagiliran ng Panginoon.

Si Jacob—ang mga pangako ng Diyos sa kanya. Genesis 28:15.
Sa kabila ng kanyang kahinaan at pagiging hindi karapat-dapat,
sinabi ng Diyos sa kanya, Ako'y sumasaiyo—iingatan kita—
dadalhin kita—hindi kita iiwan.

Ang Handog na Harina

Levitico 2 : 1-11

Ang Handog na Harina ay nagpapakita, sa paraang walang kapantay, ng walang katulad na pagkatao ng Tao na si Cristo Jesus. Ipinapakita Siya nito bilang “Diyos na nahayag sa laman,” ang Cristong walang kahambing at ang Tagapagligtas na walang kapintasan. Ang Handog na Harina ay isang napakagandang larawan ni Cristo habang Siya ay nabubuhay at lumalakad sa harap ng Diyos at ng tao. Inilalantad Siya nito sa buong kadakilaan Niya bilang ang dalisay, ganap, banal at walang kasalanan; ang tanging Isa sa lupa na lubos na nakapagpasaya sa puso ng Diyos.

Libu-libong taon ang lumipas, inilarawan ni Pablo ang Isang tinutukoy ng Handog na Harina bilang “ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos” (Colosas 2:9). Ang Ama at ang Espiritu ay nasa Anak sa buong sukat (Juan 17:21-23; 3:34). Sa Kanyang pagkatao, Siya ang “nakikitang larawan ng Diyos na hindi nakikita” (Colosas 1:15). Siya ang “Diyos na higit sa lahat, na pinupuri magpakailanman” (Roma 9:5). Talagang pinagsikapan ng mga sumulat ng Bagong Tipan na ipakita Siya bilang ang pinakamataas, ang pinakadakila at ang walang katulad. Ang Isang, bagaman nasa katawang laman, ay ganap na tao at gayunma’y ganap na Diyos.

Sa ganyang Tagapagligtas na “sapat sa lahat,” bawat pananabik ng puso ng mananampalataya ay lubos na natutugunan. Napakagandang pagkakasabi ito ng sumulat ng himno nang isulat niya:

“Tagapagligtas, Ikaw ay sapat na,

Upang punuin ang isip at puso,

Ang buhay Mo, nagpapatahimik sa kaluluwang balisa,

Ang pag-ibig Mo, pumapawi sa takot nito.”

Sa ating kalungkutan at kagipitan, kailangan natin ng tapat na pakikiramay. Matatagpuan ito kay Jesus na marunong makiramay, Siya na nakisama ang luha sa luha ng nagdadalamhating magkapatid na babae sa Betania (Juan 11:35).

Sa gitna ng alinlangan at kabiguan, nananabik tayo sa buong-pusong pag-ibig na walang pagkukunwari. Ang ganitong pag-ibig ay matatagpuan sa puso Niya na nagpahayag ng Kanyang pag-ibig sa mga patak ng dugo. May nagsabi, “Tinanong ko si Jesus, ‘Gaano Mo ako kamahal?’ Sumagot Siya, ‘Ganito.’ At iniunat Niya ang Kanyang mga bisig...at namatay.”

Pag-ibig na di maituturo ng anumang dila

Pag-ibig na di maaabot ng anumang isip

Walang pag-ibig na tulad ng sa Kanya.

Ang Diyos ang mapalad na pinagmumulan nito

Hindi kailanman mapipigil ng kamatayan ang agos nito

Walang makahahadlang sa lakas nito

Wala itong kapantay.

Sa bawat anak ng Diyos, anuman ang pangangailangan, may mga kayamanang hindi pa nagagamit sa persona ng ating mapagmahal na Tagapagligtas.

Marami ngayon ang nangangailangan ng pag-iingat laban sa sanlibutan, sa laman at sa diyablo. Kailangan nila ng kanlungan mula sa mga pasanin at alalahanin ng buhay. Upang makamtan ang kapayapaang higit sa lahat ng pang-unawa, kailangan

lamang nating tumakbo sa umiibig sa ating kaluluwa, ang Isang lumikha at humahawak sa buong sansinukob. Nangako Siyang magiging ating kalasag—sanggalang—kuta—at matibay na tore.

Kailangan ba natin ng karunungan hindi nagkakamali sa mga araw na ito na puno ng kalituhan—mga araw na may mga sitwasyong mahirap harapin? Ipinaaalala sa atin ni Pablo na “si Cristo ay ginawang karunungan sa atin—katuwiran—pagpapakabanal—at katubusan” (1 Corinto 1:30). Ang lahat ng ating pangangailangan, anuman ito, ay matutugunan ng ating mahal na Tagapagligtas.

Nang isulat ni Juan ang Apocalipsis 1, ibinigay niya sa atin ang walang kapantay na pagpapakilala kay Jesu-Cristo. Inilarawan niya Siya bilang ang “tapat na saksi,” sa gayo’y ipinapakita ang Panginoon bilang Propeta. Sumunod, ipinakilala niya Siya bilang ang “panganay mula sa mga patay,” na inihahayag Siya bilang Saserdote. Sa wakas, ipinahayag niya Siya bilang ang “pinuno ng mga hari sa lupa,” na ipinaaalala sa atin na Siya ay Hari—Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon. Kaya nga, bilang Propeta, Saserdote at Hari, kaya Niyang tugunan ang pinakamalalim na pananabik ng ating dibdib, at punuin ang ating buong pagkatao ng “kapayapaang higit sa lahat ng pang-unawa” (Filipos 4:7).

Kay Cristo ay napakagandang pinagsama ang kadakilaang nagpapamangha, at ang kahinahunang nagbibigay ng ganap na katahimikan sa harapan Niya.

Tungkol sa Kanyang kadakilaan, pagmasdan ninyo Siya habang nililinis Niya ang Templo. Gumawa Siya ng panghagupit na maliliit na lubid at itinaboy ang mga nagtitinda ng baka, tupa at kalapati. Itinaboy din Niya ang mga nagpapalit ng salapi at itinaob ang kanilang mga mesa, at ikinalat ang kanilang pera.

Kahit na ang mga ito ay magagaspang na tao na maraming alipin, at malapit pa ang mga bantay ng templo, walang nangahas na lumaban sa Kanya—namangha sila sa Kanyang kadakilaan.

Ang Kanyang kahinahunan at pakikiramay ay nakita sa libingan ni Lazaro. Kahit na malapit na Niyang ipakita ang Kanyang pagka-Diyos sa pagbuhay kay Lazaro, isinulat ni Juan na “Tumangis si Jesus.” Nakita rin ang Kanyang kahinahunan nang itataboy sana ng mga alagad ang mga bata ngunit sinabi ni Jesus, “Hayaan ninyong lumapit sila sa Akin, sapagkat sa mga katulad nila ang kaharian ng langit.” Nakilala ng magkapatid sa Betania at ng maliliit na bata ang kahinahunan ng Anak ng Diyos. Nasa Kanya ang ganap na pagsasama ng dakilang pagka-Diyos at ng kahinahunan ng ganap na pagkatao. Isang tunay na larawan ng mainam na harina.

Walang anumang hindi pantay o hindi tugma sa Panginoon. Isipin ang kalungkutan, paghihirap at matinding dalamhati sa Getsemani—ang Kanyang malakas na pagtangis at mga luha. Pagkatapos ay isipin ang pangkat ng taksil habang sila’y napaatras at nabuwal sa harap ng karingalan ng Kanyang likas na kadakilaan, “AKO NGA.” Sa harap ng Diyos, lubos na pagpapatirapa ang Kanyang saloobin. “Huwag ang kalooban Ko, kundi ang sa Iyo ang mangyari.” Ngunit sa harap ng mga nagsasakdal sa Kanya, matatag na dangal na hindi yumuyuko. Bawat katangian ay nasa ganap na timbang. Tunay na Siya ang “mainam na harina.”

Upang maunawaan ang lalim at ang kasimplehan ng aral ng Handog na Harina tungkol kay Cristo, kailangan nating isaalang-alang ang tatlong bagay:

1. Ang mga sangkap na bumubuo rito:

mainam na harina, langis, kamangyan, asin

2. Ang mga anyo kung paano ito iniharap:

niluto sa kawali; niluto sa hurno

3. Ang mga taong kumain nito:

si Aaron at ang kanyang mga anak

Sa pagsasaalang-alang sa mga sangkap ng Handog, sinasabi sa atin, “kapag ang sinuman ay maghahandog ng handog na harina sa Panginoon, ang kanyang handog ay mainam na harina” (t. 1). Ang mainam na harina ay nagsasalita tungkol sa pagkapantay at pagkatimbang ng pagkatao ng Panginoon. Walang anumang hindi pantay—hindi tugma—o magaspang sa Kanya. Siya ay “banal, walang malay sa masama, walang dungis, hiwalay sa mga makasalanang” (Hebreo 7:26). Bawat katangiang taglay Niya ay nasa ganap na timbang. Ang biyaya at katotohanan ay ganap na magkatimbang sa Kanya.

Ang mainam na harina ay sagisag din ng walang kasalanang pagkatao ng Panginoong Jesus. Ganap Siya sa Kanyang pananalita: “Kailanma’y walang taong nagsalita na gaya ng taong ito” (Juan 7:46). Ganap Siya sa Kanyang mga gawa: “Mabuti ang pagkagawa Niya sa lahat ng bagay” (Marcos 7:37). Sinabi ng senturion sa paanan ng krus, “Tunay na ito ang Anak ng Diyos” (Marcos 15:39). Kung nagkaroon man ng anumang kapintasan o hindi pagkapantay o kagaspangan sa Kanya, inilantad na sana ito ng Kanyang kaaway na si Satanas. Ngunit sa Kanyang ganap at walang kapintasang pagkatao, sinabi Niya, “Dumarating ang prinsipeng ng sanlibutang ito, at wala siyang masusumpungan sa Akin” (Juan 14:30).

Bawat kaganapan ay nagtagpo sa Kanya. Habang pinagmamasdan Siya ng Kanyang Ama mula sa mga looban ng

lubos na kabanalan, sa mga taon ng katahimikan at sa Kanyang pampublikong ministryo, binuksan Niya ang langit at, sa hindi bababa sa tatlong pagkakataon, sinabi, “Ito ang minamahal Kong Anak na lubos Kong kinalulugdan” (Lucas 3:21-22; 9:35; Juan 12:27-28).

Ang ating Panginoon, na inilarawan bilang “mainam na harina,” ay hindi kailanman kinailangang bawiin ang isang salita o balikan ang isang hakbang. Sinabi Niya, “Lagi Kong ginagawa ang mga bagay na nakalulugod sa Ama” (Juan 8:29). Nang malapit nang matapos ang Kanyang buhay, tumingala Siya sa langit at nagsabi, “Niluwalhati Kita sa lupa; natapos Ko na ang gawaing ibinigay Mo sa Akin upang gawin” (Juan 17:4).

Pansinin ang ganap na pagkatimbang ng Kanyang pagkatao sa mga sumusunod na pangyayari. Sa Kanyang mga magulang, sinabi Niya, “Hindi ba ninyo alam na dapat Akong maging abala sa mga gawain ng Aking Ama?” At pagkatapos, “Lumusong Siyang kasama nila sa Nazaret, at nagpasakop sa kanila” (Lucas 2:49-51).

Pagkatapos, sa ilalim ng matinding bigat sa halamanan ng Getsemani, nanalangin Siya, “Ama, kung ibig Mo, ilayo Mo sa Akin ang sarong ito,” ngunit agad na idinugtong, “gayunma’y huwag ang kalooban Ko kundi ang sa Iyo ang mangyari” (Lucas 22:42). Ang pagkilala sa mga natatanging katangiang ito ang nagbunga ng papuri ng Ama.

Sunod, isaalang-alang natin ang langis. Ang langis sa Handog na Harina ay larawan ng Espiritu Santo. Dalawa ang paraan ng paggamit ng langis: (1) ito ay “hinahalo” sa harina (t. 5), at (2) ito ay “ibinubuhos” sa ibabaw nito (t. 1). Sa inilalarawan, nakikita muna natin ang Panginoong Jesus na “ipinaglihi” sa pamamagitan ng Espiritu Santo (Mateo 1:18-23). Ang paglilihi sa

Panginoon sa pamamagitan ng Espiritu Santo sa sinapupunan ng birhen ay isa sa pinakamalalalim na hiwagang mapagbubulay-bulayan ng isip na ipinanganak na muli. “Ang Espiritu Santo ay bababa sa iyo at ang kapangyarihan ng Kataas-taasan ay lililim sa iyo; kaya nga ang banal na isisilang sa iyo ay tatawaging Anak ng Diyos” (Lucas 1:35).

Natututuhan natin sa napakagandang talatang ito na ang katawang pantao na pinasok ng Walang Hanggang Anak ay hinubog ng “kapangyarihan ng Kataas-taasan.” “Isang katawan ang inihanda Mo para sa Akin” (Hebreo 10:5). Ang Panginoong Jesus, ang Walang Hanggang Anak, ay pumasok sa isang katawang inihanda para sa Kanya ng Diyos, na lubos na malaya sa prinsipyo ng kasalanan at kamatayan. Ito ang aral ng langis na hinahalo sa harina.

Ang langis ay hindi lamang “hinahalo” sa harina kundi kailangan din itong “ibuhos” sa ibabaw nito (t. 1). Sa ginagawang ito, may larawan tayo ng pagpapahid ng Espiritu Santo sa Panginoong Jesus. Ang katawan ng Panginoon ay hindi lamang mahiwagang hinubog ng Espiritu Santo, kundi “pinahiran” din para sa paglilingkod ng Persona ring iyon (Lucas 4:18). Ang “pagpapahid” na ito ng Espiritu sa Panginoong Jesus bago Siya pumasok sa Kanyang pampublikong ministeryo ay napakahalaga sa praktikal na buhay ng bawat mananampalatayang nagnanais na maging tunay at mabungang lingkod ng Diyos.

Bagaman ang Panginoon ay ipinaglihi sa lubos na kadalisan sa pamamagitan ng Espiritu Santo, at kahit Siya ay “Diyos na nahayag sa laman,” nang Siya’y humarap sa publiko upang gawin ang kalooban ng Diyos sa pangangaral ng Ebanghelyo, pagtuturo sa mga sinagoga, pagpapagaling sa mga maysakit,

paglilinis sa mga ketongin, pagpapalayas ng mga demonyo, pagpapakain sa napakaraming tao, at pagbuhay sa mga patay, ginawa Niya ang lahat ng ito sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Ang ating Panginoon ay hinubog, pinahiran, pinuspos at pinangunahan ng Espiritu Santo sa bawat sandali ng Kanyang buhay.

Ito ay malalim at mahalagang aral para sa atin. Napakadali para sa atin na tumakbo nang hindi isinusugo at kumilos sa lakas ng laman. O, nawa si Cristo, ang Pinahiran, ay maging ating halimbawa. Kahit taglay Niya sa Kanyang sarili ang banal na kapangyarihan, ginawa Niya ang lahat ng Kanyang gawain, isinagawa ang lahat ng Kanyang himala, at sa wakas ay inihandog ang Kanyang sarili sa Diyos nang walang dungis, sa pamamagitan ng walang hanggang Espiritu (Hebreo 9:14).

Ang ikatlong sangkap sa Handog na Harina ay kamangyan (t. 1). May magandang ugnayan ang langis at ang kamangyan. Itinuturo sa atin ng langis na ginawa ng Panginoon ang lahat sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos. Itinuturo naman ng kamangyan na ginawa ng Panginoon ang lahat para sa kaluwalhatian ng Diyos. Nagsasalita rin ang kamangyan tungkol sa halimuyak ng buhay ng Panginoon; ang halimuyak na ito ay para lamang sa Diyos. Kapag iniinitan ang kamangyan, naglalabas ito ng natatanging bango. Puti ang kulay nito, kaya nagpapahiwatig ito ng kadalisayan. Ang buhay ng Panginoon ay buong-buo para sa Diyos. Bawat isip, salita at gawa Niya ay nagpaakyat sa langit ng halimuyak na, sa natatanging paraan, ay nagpasaya sa Diyos Ama. Bilang Taong nagpakababa, ganap at masunurin dito sa lupa, ang bango ng likas na kagandahan ng Kanyang buhay ay nagpaligaya sa puso ng Diyos.

Ang ikaapat na sangkap na bumubuo sa Handog na Harina ay asin (Levitico 2:13). Ang asin ay kailangang sangkap, na laging naroroon sa Handog na Harina. Ang asin ang nagpapanatili, at nagsasalita ito tungkol sa natatanging katangian ng Panginoong Jesus. Sa lumang kaayusan, ginagamit ang asin upang pagtibayin ang mga tipan (Bilang 18:19). Ang ating mapalad na Panginoong Jesus ay hindi lamang Tagapamagitan ng isang lalong mabuting tipan, Siya rin ang Tagapag-ingat ng tipang iyon (Hebreo 8:6). Sa ilalim ng tipang ito, tinatanggap ng mananampalataya ang pangako ng walang hanggang mana (Hebreo 9:15).

Ang presensya ng katawan ng Taong si Cristo Jesus sa harap ng Diyos ay nagbibigay sa atin ng katiyakan ng walang hanggang kaligtasan at seguridad. Ang Kanyang presensya sa harap ng Diyos ay garantiya sa atin na matutupad ang bawat pangako. Nagsasalita rin ang asin tungkol sa hindi pagkabulok at pagiging panghabang-panahon. Ang kamatayan at pagkabulok ay bunga ng kasalanan. Kay Cristo ay walang pagkabulok, maging sa Kanyang buhay o sa Kanyang kamatayan. Hindi pinahintulutan ng Diyos na makakita ng pagkabulok ang Kanyang Banal (Awit 16:10). Ni katiting ay hindi nasira ang katawan ng Panginoon habang nasa libingan. Nang Siya'y bumangon sa ikatlong araw, ang Kanyang katawan ay kasingsariwa noong ito'y inilagay sa libingan. Matapos magpakita sa Kanyang mga sarili sa loob ng apatnapung araw, umakyat Siya sa langit sa Kanyang katawang natatanging inihanda at hindi nabubulok.

Sa mga sumunod na taon, nakita Siya ni Juan bilang isang Korderong parang bagong patay (Apocalipsis 5:6). Ngayon, libu-libong taon na ang lumipas, ang Panginoon sa Kanyang

katawang hindi nabubulok ay nasa gitna pa rin ng trono. Ang Kanyang walang hanggang presensya sa harap ng Diyos, sa Kanyang banal na katangian bilang asin, ang nag-iingat sa lahat ng dakila at napakahahalagang pangako.

Sa puntong ito, pakipansin na walang “lebadura” at walang “pulot.” “Walang handog na harina na inyong dadalhin sa Panginoon ang gagawing may lebadura” (t. 11). Ang lebadura sa Kasulatan ay sagisag ng kasamaan (1 Corinto 5:8). Sa handog na ito, walang dapat na anumang nagpapahayag ng kasamaan, walang anumang pumupuri sa laman. Dahil ang handog na ito ay larawan ng mabangong buhay ng Panginoon, walang anumang kumakatawan sa masamang hangarin at kasamaan ang pinahihintulutan. Ang ating maluwalhating Panginoon ay walang dungis sa pagkatao at walang bahid sa kalikasan. Walang kasalanan sa Kanya—Siya ay walang kapintasan. Ang Kanyang buhay ay naglabas sa Diyos ng halimuyak ng Kanyang sariling mga kaluwalhatian at kagandahan.

Ang pulot ang isa pang bagay na tahasang hindi isinasama sa handog na ito (t. 11). Kung ang lebadura ay sagisag ng masama, ang pulot naman ay ang matamis sa likas na pakahulugan. Ang kagandahang pantao na umaagos mula kay Cristo at gumawa sa Kanya na pinakamainam sa sampung libo at ang Isang lubos na kaibig-ibig ay hindi nagmula sa tao kundi espirituwal at mula sa Diyos. Ang Panginoong Jesu-Cristo ay likas na may espirituwal na tamis na nakalugod sa Kanyang Ama, ang Diyos.

Isaalang-alang naman natin ngayon ang paghahanda ng handog. Dalawa ang paraan ng paghahanda ng handog na ito. Una, maaari itong “lutuin sa kawali” (t. 7). Sa kawali, nakikita ng mata ng tao ang epekto ng init sa handog. Ipinapakita nito sa atin ang panlabas o nakikitang mga paghihirap ng Panginoon.

Nagdusa Siya dahil sa katuwiran. Siya ay taong puno ng kalungkutan at sanay sa dalamhati (Isaias 53:3). Siya mismo ang nagpahayag, “Kinapootan nila Ako nang walang dahilan” (Juan 15:25). Sa hula ay sinabi tungkol sa Kanya, “Dinurog ng kadustaan ang Aking puso, ako’y puno ng kabigatan; walang naawa, at walang umaliw” (Awit 69:20).

Isang nakapagtataakang bahagi ng nakikitang mga paghihirap ng Panginoon ay ipinahayag ng mang-aawit nang isulat niya, “Ang mga napopoot sa Akin nang walang dahilan ay higit na marami kaysa buhok ng aking ulo” (Awit 69:4). Sa Kanyang pisikal na katawan, nagdusa Siya ng kadustaan nang Siya’y gawing awit ng mga lasenggo, nang Siya’y siraan, kapootan, hamakin at itakwil.

Nagdusa rin nang nakikita ang Panginoon sa Kanyang pakikiramay sa iba—sa libingan ni Lazaro (Juan 11), at gayundin nang tangisan Niya ang Jerusalem (Lucas 13). Matindi ang Kanyang paghihirap habang inaabangan ang darating. Habang inaabangan Niya na Siya’y gagawing kasalanan sa Krus, mababasa natin ang “Kanyang malakas na pagtangis at mga luha.” Habang binubulay-bulay natin ang pawis na parang dugo, sa kabila ng paglilingkod ng anghel mula sa langit, natitigilan tayo sa lalim ng paghihirap. Sa huli, Siya’y dinurog nang hulihin Siya ng masasamang kamay at ipako sa isang Romanong Krus. Ang mga paghihirap na ito ay nakikita ng mata ng tao, habang ang ating Mapalad na Manunubos ay “niluluto sa kawali.”

Ang ikalawang paraan ng paghahanda ng handog na ito ay “lutuina sa hurno” (t. 4). Ipinapaalala nito sa atin ang mga paghihirap ni Cristo na hindi nakikita. Ang Panginoon lamang at ang Kanyang Ama ang nakaaalam kung gaano kalawak ang

mga paghihirap na hindi nakikitang ito. Habang tinatakpan ng kadiliman ang masamang tagpo sa Kalbaryo, ang Panginoon ay inihulog sa kadiliman ng hurno. Doon, sa loob ng tatlong oras, Siya ay itinago sa paningin ng mga tao. Sa panahong ito, ipinataw ng Diyos ang init ng Impiyerno sa Kanyang mapalad na Anak upang makamtan ang katubusan para sa mga makasalanang nagsisisi. Karapat-dapat ding pansinin na habang nagaganap ang “pagluluto” na ito, may pumailanglang na mabangong halimuyak na nakalugod at nakapagpasaya sa Diyos. Sa buhay at sa kamatayan—sa paglilingkod, paglakad at gawain, ang Diyos sa Kanyang walang hanggang kabanalan ay nakasumpong ng lubos na kasiyahan at kagalakan sa Kanyang Anak.

Sa wakas, tingnan natin kung sino ang kumain ng Handog na ito. Ipinapakita sa atin ng mga talatang 3 at 10 na si Aaron at ang kanyang mga anak ang kumain ng natira sa handog. Sa madaling salita, ang Handog na Harina ay buong-buo para sa Diyos; nang matanggap ng Diyos ang Kanyang bahagi (t. 3), ang natira ay sa pamilya ng mga saserdote. Ito ay magandang larawan ng mga mananampalatayang saserdote ngayon na kumakain at nabubusog sa mga kaganapan at kaluwalhatian ng Taong si Cristo Jesus.

Ayon sa Levitico 6:14-18, ang handog na ito ay kakainin kasama ng tinapay na walang lebadura. Nagtuturo ito sa atin ng mahalagang aral mula sa Kasulatan. Ang mga nagnanais kumain kay Cristo ay dapat dalisay at banal at walang kasalanang hindi pa naipagtatapat sa kanilang buhay. Bukod dito, lahat ng humipo sa handog ay dapat banal (Levitico 6:18). Ipinaaalala nito sa atin na bago natin lubos na matamasa si

Cristo, ang ating buhay ay dapat banal at tayo ay dapat nakabukod para sa Diyos.

Pansinin din na ang handog ay kailangang kainin sa Dakong Banal (Levitico 6:16). Ipinaaalala nito sa atin ang isang katotohanang dating isinasagawa ngunit ngayon ay halos nalimutan na, na ang ating kalagayan, paraan ng pamumuhay, pagkatao at mga kasama ay dapat umayon sa banal na katangian ng Diyos.

Ito, kung gayon, ang mga hinihingi ng Diyos kung nais nating lubos na magpakabusog sa Kanyang Anak, si Jesu-Cristo na ating Panginoon. “Sa Kanya ang kaluwalhatian ngayon at magpakailanman” (2 Pedro 3:18).

Tagapagligtas, Ikaw ay sapat na

Upang punuin ang isip at puso;

Ang buhay Mo, nagpapatahimik sa kaluluwang balisa,

Ang pag-ibig Mo, pumapawi sa takot nito.

O ituon Mo ang aming taimtim na tingin

Nang buong-buo, Panginoon, sa Iyo,

Upang sa kagandahan Mo’y abala,

Wala na kaming ibang makita.

Ang Buhay na Sagana: Ang Prinsipyo ng Pagluwalhati kay Cristo

Sinabi ni Jesus, “Ako’y naparito upang sila’y magkaroon ng (walang hanggang) buhay at magkaroon nito nang lalong sagana.” Juan 10:10.

Ang tanging paraan upang magkaroon ang isang tao ng “buhay na walang hanggan” ay sa pamamagitan ng pananampalataya kay Jesu-Cristo.

Maraming mahal na anak ng Diyos ang hindi na umuusad lampas sa karanasang ito.

Ligtas sila at hanggang doon na lamang.

Napakadakila ang magkaroon ng buhay na walang hanggan—ngunit may higit pa sa ating pananampalataya kaysa rito.

Naparito si Cristo hindi lamang upang bigyan tayo ng “buhay na walang hanggan,” kundi upang bigyan din tayo ng “buhay na sagana.”

Bagaman lahat ng mananampalataya ay may “buhay na walang hanggan,” hindi lahat ng mananampalataya ay may “buhay na sagana.”

Ito ang kahulugan ng buhay na sagana ayon sa Kasulatan.

Isang bagay na higit sa karaniwan—nakahihigit ang uri—buhay na hindi sinisikil kundi umaapaw. Juan 3 Ang pagpuno—Juan 4 Ang pagbukal—Juan 7 Ang pag-agos palabas.

Namumuhay ang mga mananampalataya nang mababa sa kanilang pribilehiyo at sa kapuspusang inilaan ng Diyos para sa

kanila, kung hindi nila tinatamasa ang nakahihigit at umaapaw na buhay na ito kay Cristo.

Para maging higit sa karaniwan ang buhay ng mananampalataya, kailangang may mapagkukunan itong hindi nauubos.

Ang walang hanggang mapagkukunang ito ay kay Cristo lamang matatagpuan.

Juan 14:6 “AKO ang Daan—ang Katotohanan—at ang Buhay.”
Ibibigay ng aking Diyos ang lahat ng inyong pangangailangan.”

Upang matamasa ang buhay na sagana, kailangan nating lumakad na kaisa ni Cristo.

Ang buhay na sagana ay nakasalalay sa ating paglabas-pasok at pagkasumpong ng masaganang pastulan.

Habang tayo’y kumakain kay Cristo, magbibigay Siya ng buhay na mayaman sa sigla na hindi nauubos at sa uri na walang kapantay. Si Maria ng Betania.

Upang patuloy na matamasa ang pagpapalang ito, kailangan tayong “manatili kay Cristo” Juan 15:1-5.

Ang masigla—malakas—at saganang buhay ay hindi para sa iilan lamang, ito ang pamantayan ng Diyos para sa lahat ng Kanyang bayan. Bunga—higit pang bunga—maraming bunga.

Ang buhay na saganang ito kay Cristo ay espirituwal na buhay na malalim. Kayamanan at uri.

Kung wala ito, nawawalan ng kahulugan ang buhay Cristiano—nawawalan ng layunin—hungkag at walang laman.

Tingnan ang Jeremias 8:13. Dalawang kasamaan—tinalikuran
Ako—humukay ng mga balon, mga sirang balon atbp.

Ang buhay sa laman ay kontrolado ng mga pangyayari.

Ang buhay na sagana ay kontrolado ng Espiritu.

Ang buhay sa laman, na sa ilang sandali ay parang kasiya-siya, ay humahantong sa pagkatalo—pagkabigo—at pagkadismaya.

Ang buhay na sagana ay humahantong sa tagumpay kay Cristo.

Ito ay nananaig—nagtatagumpay—nagagalak at masigla.

Mula sa sandaling ito, nawa'y ipasiya ng bawat isa sa atin na huwag masiyahan sa anumang mas mababa kaysa sa pinakamabuti ng Diyos.

(1) *Ang buhay na sagana ay buhay na isinuko. Roma 6:10-13*

Buhay na isinuko—binitawan—ibinigay nang buo.

Maluluwalhati natin si Cristo sa isang buhay na isinuko.

Ang paraan kung paano mamuhay nang sagana kay Cristo ay isang lihim na hayag sa lahat. Tingnan ang Talata 10.

Si Cristo ang ating halimbawa.

“Sapagkat sa Kanyang pagkamatay, namatay Siya sa kasalanan nang minsan; at sa Kanyang pamumuhay, nabubuhay Siya sa Diyos.” Nang mamatay ang Panginoon—namatay Siya sa kasalanan—sa sanlibutan—sa laman—at sa diyablo. Tingnan din ang Talata 2.

Ayon sa Talata 11, dapat ituring ng bawat mananampalataya ang kanyang sarili na patay na sa kasalanan.”

Ito ay malinaw na katotohanan ng Biblia na hindi nauunawaan at nakalulungkot na pinababayaan.

Ang ating dating pagkatao ay ipinako sa krus kasama ni Cristo. Talata 6. Tingnan din ang Colosas 3. Patay.

Ang katawan ng kasalanan ay pinawalan ng bisa. Tingnan din ang Galacia 2:20 “Ako’y napako sa krus.”

Dahil patay na tayo rito, malaya na tayo rito. Talata 7.

Kapag pinasok ng mananampalataya ang katotohanang ito sa karanasan, at napagtanto niyang ang kamatayan ni Cristo ay pumutol sa tali na nagbubuklod sa kanya sa sanlibutan at nagpalaya sa kanya sa paghahari ng kasalanan, saka siya napalalaya upang lumakad sa panibagong buhay, at ipakita ang espirituwal na buhay sa kapuspusan nito.

Sinasabi ng ikalawang bahagi ng Talata 11: “Tayo’y buhay sa Diyos, kay Jesu-Cristo na ating Panginoon.” Patay tayo sa kasalanan—ngunit buhay sa Diyos—Nasa ating mga kamay ang kapangyarihan ng muling pagkabuhay. Hindi masukat—walang hangganan—nakahihigit sa lahat. Filipos 3:10.

Dumarating ang matagumpay na buhay kapag sinunod natin ang utos ng Talata 12.

“Huwag ninyong hayaang maghari ang kasalanan sa inyong katawang may kamatayan.”

Ipinapakita ng kasalanan ang sarili nito sa pamamagitan ng mga bahagi ng katawan; sa daluyang ito nito kinokontrol ang likas na tao at ang Cristianong makalaman.

Ang mananampalatayang pinaghaharian ng kasalanan ang katawan ay hindi makapamumuhay ng buhay na sagana at hindi makaluluwalhati kay Cristo. Ang mga pinalaya lamang mula sa kasalanan ang makatatamasa ng pagpapala ng buhay kay Cristo na walang hadlang. Tingnan ang Talata 2 “Patay sa kasalanan.”

Hinihimok tayo ng Talata 13 na bawiin ang mga bahagi ng ating katawan sa pagiging kasangkapan ng kalikuan. Mata—tainga—labi—kamay—paa—isip—puso—lahat. Ito ay gawa ng kalooban.

Sunod, pinapayuhan tayong isuko ang ating sarili sa Diyos, bilang mga buhay na mula sa mga patay.

Ang pagsukong ito ay minsanang pasiya para sa lahat ng panahon. E B Meyer “Kunin Mo ang lahat ng susi, Panginoon.”

Ito ay pagsuko at lubos na pagtalikod sa sariling pagkatao.

Ang huling kaarawan ni Livingston—ang panalangin ni Jim Elliot.

Habang tayo’y sumusuko, binubuksan natin nang maluwang ang pinto ng ating buhay upang tanggapin at ipamahagi ang pagbuhos ng kapangyarihan ng Diyos.

Pananampalataya ang nagsusuko ng katawan—ng buong tao. Daniel 3:16-18.

Ang pananampalatayang ito ang nag-uugnay sa atin sa nabuhay na muling si Cristo, at tumitiyak ng buhay na sagana.

Minamahal, mabuting bagay ang magkaroon ng buhay na walang hanggan.

Iba pang bagay ang magkaroon ng buhay na sagana sa pamamagitan ng pananampalataya, dito at ngayon, buhay na masigla at malakas—puspos ng kagalakang hindi masabi at puno ng kaluwalhatian.

Isang bagay na ikaw ay nabubuhay kay Cristo.

Iba pang bagay na si Cristo ay nabubuhay ng Kanyang buhay sa iyo. 2 Corinto 5:17 “Kung ang sinuman ay na kay” atbp. Colosas 1:27 “Si Cristo sa inyo” atbp.

Iniiwan ng Talata 13 sa mananampalataya ang isang pagpili.
Ang buhay na isinuko.

Maaari mong isuko ang iyong buhay sa Diyos, at hayaan Siyang mabuhay ng Kanyang buhay sa iyo.

Isipin mo sandali ang mga posibilidad ng ganitong pagpili.

Sinabi ni Isaias—“Narito ako, suguin Mo ako.” Bago ang bawat pagsuko, may paghahayag ng kaluwalhatian ni Cristo.

Sinabi ni Pablo—“Ano ang ibig Mong gawin ko?”

Sinabi ng Panginoon—“Huwag ang kalooban Ko kundi ang sa Iyo ang mangyari.” “Kung paanong sinugo Ako ng Ama, gayundin naman sinusugo Ko kayo.”

Nais ng Diyos na makilala ng bawat isa sa Kanyang mga anak ang kagalakan at kapangyarihan ng buhay na isinuko. Itataas ka ng kapangyarihang ito nang higit sa mga pangyayaring karaniwang humahadlang sa buhay na sagana kay Cristo.

Ang buhay na ito na nakahihigit ang uri at umaapaw ay nagsisimula kapag isinuko mo ang iyong buhay kay Cristo bilang Panginoon at Amo. Mahal ko ang aking Amo—asawa—mga anak atbp.

(2) Ang buhay na sagana ay buhay na nakatalaga; walang hadlang at umaapaw. Roma 12:1-2.

Ito ay buhay na lumuluwalhati kay Cristo.

Upang mamuhay ng buhay na saganang ito, kailangan mong paglingkuran ang Panginoong Jesus.

Mga kamay na pinuno sa araw na ito para sa Panginoon—pagtatalaga. Juan 4:32-34. Juan 17:4. Mga Awit—Hebreo.

Ang Panginoon mismo ang ating halimbawa—bilang Ganap na Lingkod, naglingkod Siya hanggang sa kamatayan sa Krus. “Ako’y naparito hindi upang paglingkuran, kundi upang maglingkod” atbp.

Dahil dito, walang sakripisyong napakalaki para gawin natin para sa ating Panginoon at Amo. Pansinin ang halimbawa ni Pablo sa 2 Corinto 11.

Sa Talata 1, hinihimok ang bawat mananampalataya na iharap o isuko ang kanyang katawan bilang hain na walang pigil—walang dungis—at walang kinikilingan, upang paglingkuran ang Panginoon.

Ito ay kusang-loob na pagsuko sa kalooban at paglilingkod ng Diyos.

“Gawin Mo akong bihag, Panginoon—At saka ako magiging malaya—Tulungan Mo akong isuko ang aking tabak—At ako’y magiging mananagumpay.”

Sipiin ang bahagi ng “Take my life and let it be consecrated Lord to Thee.”

“Kunin Mo ang aking pag-ibig, Diyos ko, ibinubuhos ko sa Iyong paanan ang kayamanan nito. Kunin Mo ang aking sarili at ako’y magiging sa Iyo lamang magpakailanman.” Pagtatalaga ng mga Saserdote.

Ang pagsukong ito ay gawa ng pananampalataya—sapagkat maaaring hindi mo alam kung ano ang kalooban ng Diyos para sa iyo. Ilarawan ang ilan sa mga larangan ng paglilingkod.

Upang maglingkod nang mabunga at mamuhay nang matagumpay, ang Panginoon ang dapat may hawak sa buong tao. Espiritu—Kaluluwa—at Katawan.

Isinuko ni Pablo ang kanyang katawan at iniharap ang kanyang sarili bilang isang buhay na hain.

Sa buong buhay niya, patuloy siyang ibinubuhos na parang handog na inumin.

Inilarawan niya ang kanyang sarili bilang “alipin ni Jesu-Cristo” Roma 1:1.

Bilang alipin, wala siyang karapatan—siya ay pag-aari ng Panginoon.

Ang kanyang tainga ay binutas ng pambutas ng Diyos. Tinatakan siya para kay Cristo, “Dala ko sa aking katawan ang Amo.”

Sa kalooban ng Diyos, siya ay bilanggo ni Jesu-Cristo—Kailanma’y hindi ng Roma.

Ang kanyang mga karanasan sa bilangguan ay bahagi ng ganap na kalooban ng Diyos para sa kanya. “Kung ano ang dapat niyang tiisin.”

Dahil sa matibay na paniniwalang ang mga pangyayaring nagtangkang dumaig sa kanya ay kalooban ng Diyos para sa kanya, namuhay siya nang sagana at matagumpay.

Ginamit niya ang kanyang mga kalagayan upang paglingkuran ang Diyos at ipangaral ang Ebanghelyo, Filipos 1:13.

Naranasan niya ang biyaya ng Diyos na sapat sa lahat, araw-araw.

Isinulat niya, “Sa akin, ang mabuhay ay si Cristo.”
“Sumasampalataya ako sa Diyos.”

“Magagawa ko ang lahat ng bagay sa pamamagitan ni Cristo na nagpapalakas sa akin.”

“Nakipaglaban ako ng mabuting pakikipaglaban.”

“Natapos ko na ang aking takbuhin.”

“Iningatan ko ang pananampalataya.”

Ang sakit—paghihirap—kabiguan—pagkabilanggo ay hindi humadlang sa kanya sa buhay ng nakatalagang paglilingkod. Tinik sa laman.

Kahit ang kamatayan, para kay Pablo, ay hindi pagkatalo—kundi Tagumpay.

Ito ay paglaya sa pisikal na sakit—ito ay pagtatapos ng takbuhin.

Ito ay ang maluwalhating pagpasok sa harapan ng kanyang Panginoon at Amo.

Si Pablo ay nagtagumpay sa buhay—mabunga sa paglilingkod—nanaig sa kamatayan.

Naririnig natin siyang nagsasabi: “Tularan ninyo ako, gaya ko namang tumutulad kay Cristo.”

Ang halimbawa ni Esteban, Mga Gawa.

Dapat maging hangarin ng bawat mananampalataya na mabago tungo sa larawan ng Panginoon.

Na lubos na maisuko sa isang buhay ng tapat na paglilingkod.

Na mamuhay nang matagumpay sa gitna ng panghihina at pagtalikod.

Manawagan dito para sa karanasan ng lubos na pagbabago. “Magbago kayo” Talata 2.

Ikuwento ang tungkol sa batang misyonero sa Laos.

(3) Ang buhay na sagana ay buhay na nakabukod at buhay na lumuluwalhati kay Cristo. Roma 1:1.

Ang pagkabukod na ito ay may positibo at negatibong panig.

Upang maranasan ang kagalakan at kaganapan ng saganang buhay ni Cristo.

1. Kailangan tayong maibukod para sa Ebanghelyo ng Diyos. Ito ang positibong panig.

Kung si Pablo ang gagawin nating halimbawa, makikita natin na ang kanyang buhay ay pinaghaharian ni Cristo.

Lahat ng hangganan ng kanyang buhay ay itinakda Niya.

Ibinukod si Pablo ng Diyos bago pa siya nagbalik-loob. Galacia 1:15

Ibinukod siya ni Cristo nang siya'y magbalik-loob. Mga Gawa 9:15

Ibinukod siya ng Espiritu Santo pagkatapos ng kanyang pagbabalik-loob. Mga Gawa 13:2

Tunay na nakabukod si Pablo para sa Diyos. Si Juan Bautista.

Ito ang karanasan ng bawat mananampalatayang namumuhay at tumatamasa ng buhay na sagana.

Ikalawa, ang negatibong panig ng katotohanang ito ay kailangan nating lumabas mula sa lahat ng bagay na salungat sa kalooban ng Diyos. 2 Corinto 6:17

Pansinin ang dalawang panig ng kamatayan ni Cristo.

1. Ito ay upang iligtas ang ating kaluluwa.

2. Ito ay upang iligtas tayo mula sa sanlibutan. Tito 2:14

“Ibinigay ng Panginoon ang Kanyang sarili para sa atin, upang tubusin tayo sa lahat ng kalikuan. Upang linisin para sa Kanyang sarili ang isang bayang tunay na Kanya, masigasig sa mabubuting gawa.”

Bilang mga Kawal—Manlalaro, Mananakbo—at Magsasaka, dapat tayong lubos na nakatalaga kay Cristo.

Ang maibukod ay nangangahulugang mapabanal—maihiwalay para sa paglilingkod.

1. May kapangyarihan ang Salita ng Diyos na ihiwalay ang mananampalataya mula sa kasalanan. Juan 17:17, Awit 119:11.

2. May kapangyarihan ang Diyos Ama na ibukod ang mananampalataya para sa pagbabalik ng Panginoong Jesus. 1 Tesalonica 5:23

3. May kapangyarihan ang Diyos Anak na ibukod tayo para sa katuwiran at pabanalin tayo sa paghuhugas ng tubig sa pamamagitan ng Salita—na walang dungis o kulubot. Efeso 5:24-27

4. May kapangyarihan ang Diyos Espiritu Santo na ibukod tayo para sa kaligtasan at paglilingkod. 2 Tesalonica 2:13. Hangarin ng Diyos na tayo’y maihiwalay sa sanlibutan. Efeso 4 at 5.

Ang isang mananampalataya, kahit hindi nakabukod, ay maaaring may kaugnayan sa Diyos.

Ngunit hindi siya maaaring magkaroon ng tunay na pakikipag-isa sa Kanya. 2 Corinto 6. Tingnan din ang 1 Juan 1.

Ang mananampalataya ay naging kaisa ni Cristo sa Kalbaryo—ngunit maaaring mawalay sa Kanya dahil sa kasalanan. Isaia 59:2. Hebreo 12 “Kung walang kabanalan, walang taong makakakita sa Panginoon.”

Kung walang pagkabukod na ito para sa Diyos, maaaring may impluwensya ang mananampalataya—ngunit walang kapangyarihan.

Maaaring may galaw siya—ngunit walang nagagawa. Ang artipisyal na ibon sa baso ng tubig.

Maaaring naglilingkod siya—ngunit hindi magtatagumpay.

Minamahal, kung wala ang pagkabukod para sa Diyos at mula sa kasalanan ayon sa Kasulatan, ang buong buhay natin bilang Cristiano ay magiging kahoy—dayami—pinaggapasan. 1 Corinto 3.

Bawat mananampalataya ay maaaring maging isang Juan o isang Judas—isang Pablo o isang Pilato.

Walang hangganang posibilidad para sa mabuti o masama—para sa pagkamabunga o pagkawalang-kabuluhan.

(4) Ang buhay na sagana ay buhay na puspos ng Espiritu at buhay na lumuluwalhati kay Cristo. Efeso 5:18-21. 1 Corinto 6:19. Roma 8:9.

Pangunahing aral na lamang na ipaalala ko sa inyo na ang Espiritu Santo ay nananahan sa inyo.

Isang bagay na ikaw ang may Espiritu Santo.

Iba pang bagay na ang Espiritu Santo ang may hawak sa iyo. Ang karanasan ni D.L. Moody “Nasa akin na ang lahat ni Itay” atbp.

Ang buhay na sagana ay hindi matatagpuan sa kapaligiran o sa mga pangyayari, ni sa mga bagay na ating ari-arian.

Matatagpuan lamang ito sa pagkapuspos ng Espiritu Santo.

Hangarin ng Diyos na ang bawat mananampalataya ay mapuspos ng Espiritu Santo, mapuspos ng Salita ni Cristo, at mapuspos ng kapuspusan ng Diyos.

“Huwag kayong maglasing sa alak na nagdudulot ng kahalayan, kundi mapuspos kayo ng Espiritu.”

Pansinin ang pagkakaiba sa talatang ito.

Ang paglalasing sa alak—at ang pagkapuspos ng Espiritu Santo.

1. Ang taong lasing ay kontrolado ng alak.

Nagsasabi at gumagawa sila ng mga bagay na hindi nila kailanman sasabihin o gagawin sa normal nilang kalagayan.

2. Sa kabilang dako, hangarin ng Diyos na ang mananampalataya ay kontrolado ng Espiritu Santo.

Sa ilalim ng impluwensya ng Espiritu, nakapagsasabi at nakagagawa siya ng mga bagay na hindi niya masasabi at magagawa sa karaniwang kalagayan.

Ang mapalad na kalagayang ito ay dapat na tuluy-tuloy na karanasan ng bawat mananampalataya.

Ang mananampalataya ay dapat palagian at patuloy na puspos ng Espiritu.

Ano ang Pagkapuspos ng Espiritu Santo?

Ang pagpuno Juan 3. Ang pagbukal Juan 4. Ang pag-agos palabas Juan 7.

Walang batayan sa Kasulatan para paniwalaan na kapag may kakaiba—masidhi—at madamdaming pakiramdam na bumalot sa atin ay tiyak na puspos na tayo ng Espiritu.

Isa sa mga katibayan ng pagkapuspos ng Espiritu ay makikita sa Mga Gawa 4:31.

“Nang magkagayo’y napuspos silang lahat ng Espiritu, at ipinahayag nila nang may katapangan ang Salita.”

Pansinin ang pagkakahawig ng Colosas 3:16 at Efeso 5:19.

Ang bunga ng pagkapuspos ng Salita ni Cristo ay katulad ng pagkapuspos ng Espiritu ng Diyos.

Mahihinuha natin dito, kung gayon, na ang mananampalatayang puspos ng Salita ay ang mananampalatayang puspos ng Espiritu na tumatamasa ng pagpapala ng kapuspusan ng Diyos.

Ang bunga ng walang patid na pakikipag-isang ito sa Ama sa pamamagitan ng Salita at sa Espiritu ay isang malalim na kagalakang ipinapahayag sa mga salmo—himno—at awiting espirituwal.

Ang mananampalatayang puspos ng Espiritu ay aawit at magpupuri nang buong puso sa Panginoon.

Patuloy siyang magpapasalamat sa lahat ng bagay.

Lalakad siya nang may kababaang-loob sa harap ng kanyang mga kapatid sa takot sa Diyos.

Ang mananampalatayang puspos ng Espiritu ay makikilala sa tatlong bagay

Kagalakan—pagpapasalamat—at kababaang-loob.

Ilang halimbawa ng mga napuspos ng Espiritu.

Pinangunahan ni Martin Luther ang Repormasyon bago siya mag-tatlumpung taong gulang.

Sa edad na 25, sina Jonathan Edwards at George Whitefield ay mga prinsipe na sa hanay ng mga mangangaral.

Sa edad na 30, ipinapahayag na ni Jesu-Cristo ang Ebanghelyong babago sa buong sanlibutan.

Upang mapanatili ang kagalakan—kapangyarihan—at tagumpay ng buhay na sagana, kailangang patuloy tayong napupuspos ng Espiritu Santo. Mga Gawa 2:4. Mga Gawa 4:13.

Ang mapuspos ng Espiritu Santo ay ang maangkin ng Espiritu—mapalakas ng Espiritu—mapangunahan ng Espiritu—at makontrol ng Espiritu. Mga Gawa 8:26-40.

(5) Ang buhay na sagana ay buhay na may-gulang at buhay na lumuluwalhati kay Cristo. 2 Pedro 3:18.

“Lumago kayo sa biyaya at pagkakilala sa ating Panginoon at Tagapagligtas na si Jesu-Cristo.”

Ang buhay na may-gulang ay buhay na lubos nang umunlad—lubos nang lumaki.

Ang Cristiano ay dapat patuloy na lumalago—ang buhay Cristiano ay hindi kailanman nakatigil.

Kung hindi tayo umuusad sa mga bagay ng Diyos, tayo ay aatras.

Matatangay tayo ng agos ng kamunduhan, at madadala ng daloy ng buhay papalayo sa Panginoon. Ang halimbawa ng Panginoon. Bilang bata, lumakas Siya sa espiritu—napuspos ng karunungan. Bilang binata, lumago Siya sa karunungan at pangangatawan, si Samuel. Inihahayag ng Kasulatan ang apat na yugto ng espirituwal na paglago sa buhay Cristiano.

1. Ang yugto ng sanggol. 1 Corinto 3:1-4.

Kinakausap ni Pablo ang mga mananampalatayang matagal nang ligtas.

Hindi kasama rito ang mga bagong Cristiano.

Inilarawan niya ang mga mananampalatayang ito bilang makalaman o ayon sa laman at mga munting sanggol.

Inilalarawan ang kanilang asal sa Talata 3 hanggang 5. Inggitan—pag-aaway—pagkakabaha—bahagi—pagsunod sa tao.

Narito ang ilang katangian ng isang sanggol.

Sarili lamang ang iniisip nito—kapag hindi ibinigay ang gusto nito, nag-iingay at nagwawala—madali itong magtampo—nabubuhay ito upang pagsilbihan—umiiyak ngunit hindi umaawit—sinusubukang magsalita ngunit walang saysay ang sinasabi.

Kitang-kita ang mga katangiang ito ng sanggol sa lahat ng mananampalatayang hindi pa lumalago.

Ang mga ito, sa kasamaang-palad, ay hindi kailanman lumago sa espirituwal.

Sa ganitong kalagayang hindi pa lumalago, hindi nila natatamasa ang buhay na sagana.

2. Ang yugto ng maliit na bata. 1 Juan 2:12.

May ilang mananampalatayang umuusad nang kaunti at nagiging maliliit na bata sa espirituwal.

Nang marating nila ang yugtong ito, sa kabila ng paglipas ng mga taon, hindi na sila umuunlad.

Narito ang ilang katangian ng mga bata.

Madalas silang hindi nagsasabi ng totoo—kapag sinaway, nagpapakaawa na parang martir—madalas silang gumagawa ng eksena—mga sumbungero sila, inuulit ang lahat ng kanilang naririnig—madali silang sumabog sa damdamin—hinahanap nila ang mga bagay na nakalulugod sa sarili—madali silang magmalaki.

Minamahal, ikaw ba ang nasa larawang ito?

Ang sinumang mananampalatayang nasa ganitong mababang kalagayang espirituwal ay hindi makatatamasa o makararanas ng sigla ng buhay na sagana. Bakit napakaraming maliliit na bata sa ating kalagitnaan?

Mga espirituwal na unano. Mga tatlumpung taong gulang na may isip ng tatlong taong gulang. Hindi umunlad.

3. Ang yugto ng binata. 1 Juan 2:13 at 14.

Hinati ni Juan sa tatlong pangkat ang mga sinulatan niya. Maliliit na bata—mga binata at mga ama.

Sa paggawa nito, ang nasa isip niya ay ang kanilang espirituwal na pagkamaygulang, o ang kanilang paglago sa biyaya.

Ang mga binata (sa espirituwal) ay nasa espirituwal na pakikipaglaban, at nadaig na nila ang masama.

Ang dahilan ng kanilang lakas, tagumpay at kakayahang manaig ay dahil ang Salita ng Diyos ay nananatili sa kanila. “Ang Salita Mo ay ilawan sa aking mga paa, at liwanag sa aking landas.”

Ang espirituwal na paglago at pagkamaygulang na ito sa biyaya at lakas ay hindi naaabot ng marami.

Ang mga nakaaabot sa yugtong ito ay masigasig, malakas, matatag, at handang-handang daigin ang lahat ng kaaway.

May pangitain sila para sa hinaharap, at may pananampalataya at tapang na harapin ito sa pangalan ng Panginoon.

Iniwan na nila ang mga bagay na pambata at namumuhay nang sagana kay Cristo, ang kagalakan ng Panginoon ang kanilang lakas. “Noong ako’y bata pa, nag-iisip—nakauunawa—at nagsasalita ako” atbp.

“Nang ako’y maging lalaki, iniwan ko na ang mga bagay na pambata.”

Sila’y napako sa krus kasama ni Cristo, gayunma’y nabubuhay sila, si Cristo ang nabubuhay sa kanila.

Ang mga kaluwalhatian ng Kanyang persona ay lubhang nakabibighani, kaya ang mga pakitang-taong bagay ng sanlibutan ay wala nang halaga. Namumuhay sila nang sagana.

4. Ang yugto ng ama 1 Juan 2:13

Ang kalagayang ito ng espirituwal na pagkamaygulang ay maaabot ng lahat—ngunit napakakaunti ang nakararating dito.

Ang tunay na mga espirituwal na ama ay malapit na nakakilala sa Panginoon sa paglipas ng mga taon.

Lumakad sila kasama ng Panginoon sa buong buhay, at sa libis ng lilim ng kamatayan.

Habang sila’y lumalago sa espirituwal, nabalot sila ng mga bagay ni Cristo.

Ang mga espirituwal na ama ay naging masigasig sa gawain ng Panginoon.

Sila ay mga taong mahilig sa Aklat, at araw-araw na lumalakad kasama ni Cristo.

Nabuhay at nagpagal sila para sa iba.

Kilala nila ang Panginoon sa Kanyang kapuspusan.
Namumuhay sila sa pakikipag-isa sa Kanya.

Kilala nila Siya at pinahahalagahan Siya.

Dahil dito, nawalan na ng pang-akit at kapangyarihan ang sanlibutan, sapagkat pinuno ni Cristo ang kanilang paningin at binusog ang kanilang puso. Namumuhay sila nang sagana. Nasa akin si Cristo, ano pa ang aking kailangan.

Ilang Kaisipan Tungkol sa Panalangin

Lucas 18:1

Kawili-wili ang kahulugan ng panalangin ayon kay Webster. Sabi niya, ito ay taimtim na kahilingan—isang pakiusap—isang pagsamo—ito ay espirituwal na pakikipag-isa sa Diyos.

Sabi ni Burns, ang pambansang makata ng Scotland, “Ang panalangin ay isang palagiang sulatan sa Langit.”

Kapag sinuri natin ang Kasulatan, makikita nating maraming mukha ang panalangin. Mga pagsamo—mga panalangin—mga pamamagitan—pagpapasalamat. Ang ibig sabihin nito ay humingi—makiusap—tawagin ang Diyos upang tumulong sa atin.

Ang panalangin ay dapat ding pag-amin na may pangangailangan tayo—saka ang paghingi—ang pakikiusap sa Diyos na punan Niya ang pangangailangang iyon.

Ang lahat ng panalangin ay dapat iukol sa Diyos—iniaalay sa pangalan ng Panginoong Jesu-Cristo. Pansinin kung gaano tayo kalamang kaysa sa mga banal sa Lumang Tipan. Ang Espiritu Santo lamang ang tunay na nagpapaliwanag ng ating mga pangangailangan. Siya ang namamagitan para sa atin sa harap ng Diyos. Roma 8. Pinapayuhan tayong manalangin sa Espiritu.

Sabi ni Santiago, “Malaki ang nagagawa ng mabisa at taimtim na panalangin ng taong matuwid.” Ibig sabihin, ang panalangin ng taong matuwid, na ginagawa sa kanya ng Espiritu Santo, ay may malaking bisa sa harap ng Diyos.

Mahalaga ang pananampalataya sa panalangin (na sinasagot). Kung walang pananampalataya, imposibleng makalugod sa Diyos. Kailangang may di-natitinag na pananampalataya sa Kanyang pag-ibig, karunungan at kapangyarihan. Mateo 21:22. “At ang lahat ng bagay na hingin ninyo sa panalangin, ‘na may pananampalataya,’ ay inyong tatanggapin.” Santiago 1:5-8.

“Kung ang sinuman sa inyo ay kulang sa karunungan, humingi siya sa Diyos, na nagbibigay nang sagana sa lahat, at ito ay ibibigay sa kanya. Ngunit humingi siya nang may pananampalataya, walang pag-aatubili o pag-aalinlangan. Sapagkat ang nag-aalinlangan ay katulad ng alon sa dagat, na itinutulak ng hangin dito at doon. Huwag isipin ng ganyang tao na tatanggap siya ng anuman mula sa Panginoon.”

Ang pananampalataya ay ang pagkilala na ang Diyos ay makapangyarihan sa lahat. Ito ang pagtitiwala natin ng ating sarili at ng ating mga gawain sa katapatan ng Diyos.

Mula pa noong unang panahon, nananalangin na ang tao o nakikipag-isa sa Diyos. Nakipag-usap si Adan sa Diyos. Lumakad si Enoc na kasama ng Diyos, ibig sabihin, patuloy siyang nakikipag-isa sa Diyos. Lumakad din si Noe na kasama ng Diyos. Hindi naputol ang pakikipag-isa ng mga lalaking ito sa Diyos.

Ang mga panalangin ng mga patriyarka at mga propeta ay higit pa sa pag-uulit ng mga kilala at gasgas nang salita—para sa kanila, ang panalangin ay pagbubuhos ng puso. Kaunti lang ang alam ng mga lingkod na ito ng Diyos tungkol sa paraan at pilosopiya ng panalangin, pero tiyak na marami silang alam tungkol sa kapangyarihan nito.

Kaya lalapit tayo sa ating paksa dala ang panalangin ng mga alagad, “Panginoon, turuan Mo kaming manalangin” Lucas 11.

Ang kapangyarihan ng panalangin.

Tingnan natin ang ilang halimbawa ng kapangyarihan ng panalangin. Si Nehemias—si Moises. Daniel 6:10. “Pumasok si Daniel sa kanyang bahay—binuksan ang kanyang mga bintana na nakaharap sa Jerusalem—lumuhod nang tatlong beses isang araw at nanalangin—at nagpasalamat sa harap ng kanyang Diyos—gaya ng lagi niyang ginagawa.”

Pansinin ang mga katangiang ito sa panalanging ito:

1. Lugar ng panalangin - “pumasok siya sa kanyang bahay.”
2. Lakas ng loob sa panalangin - “Bukas ang kanyang mga bintana.”
3. Direksyon ng panalangin - “nakaharap sa Jerusalem.”
4. Tindig sa panalangin - “Lumuhod siya.”
5. Regularidad sa panalangin - “Tatlong beses isang araw.”
6. Pagpapasalamat sa panalangin - “Nagpasalamat sa harap ng kanyang Diyos.”
7. Pagpapatuloy sa panalangin - “Gaya ng ginagawa niya noon.”

Sa panalangin niya, sinuway niya ang hari at hinarap ang kanyang mga kaaway. Iniligtas siya mula sa mga leon—ang mga nagbalak pumatay sa kanya ang siya mismong pinatay ng mga leon—umunlad si Daniel—at sa huli, naluwalhati ang Diyos.

Sa Kabanata 9, makikita nating nananalangin muli si Daniel. Sa pagkakataong ito, napakalalaking bagay ang nakataya. Binabasa ni Daniel ang Jeremias 25, at naunawaan niyang malapit nang

matapos ang pitumpung taon ng pagkabihag. Alam niyang hindi pa handa ang kanyang bayan na umalis sa Babilonia at bumalik sa Jerusalem.

Nagsimulang manalangin si Daniel. Ang bunga ng kanyang mga panalangin ay inihanda ng Diyos ang 42,000 tao para umalis sa Babilonia at bumalik sa Jerusalem.

Sinasabi rin sa Ezra 1 na ginising ng mga panalangin ni Daniel ang puso ni Haring Ciro. Pinayagan niyang umalis ang mga tapat. Bunga ng mga panalangin ni Daniel, naganap ang isa sa pinakamalalaking muling pagbuhay sa kasaysayan ng Israel.

Ang panalangin ni Daniel ang nagpakilos sa Diyos para gisingin si Haring Ciro, ihanda ang 42,000 tao na umalis sa Babilonia, bumalik sa Jerusalem at muling itayo ang templo ng Diyos. Mga kapatid, gumagana ang panalangin at ito ay makapangyarihan. Tiyak na lamang tayo sa panalangin kaysa sa mga banal ng Lumang Tipan.

(1) Ang kanilang mga panalangin, sa karamihan ng pagkakataon, ay tungkol sa mga makamundo at pansamantalang bagay.

Hinihimok naman ng Bagong Tipan ang mga mananampalataya na ipanalangin at hanapin ang “mga espirituwal na pagpapala.” Efeso 1:3. Mas buo ang pahayag na nasa atin kaysa sa tinamasa ng mga banal sa lumang kaayusan.

(2) Isa pang tiyak na kalamangan natin ay ang paggamit ng pangalan ni Jesus sa ating mga panalangin sa Diyos. Kahit ang pinakadakilang mga tagapamagitan noong una ay hindi gumamit ng pangalan ni Jesus. Sabi ni Jesus, “Hanggang ngayon ay wala pa kayong hinihingi sa Aking pangalan” Juan 16:2. Hindi pa maaaring isamo ang buong bisa ng Krus hangga’t hindi pa natatapos ang pagtubos ni Cristo. Ngayon, buong

tiwala tayong makaaasa sa ipinahayag ng Panginoon,
“Katotohanan, katotohanan, sinasabi Ko sa inyo, anuman ang
hingin ninyo sa Ama ‘sa Aking pangalan,’ ay ibibigay Niya sa
inyo.” Juan 16:23.

(3) Ang ikatlong kalamangan sa panalangin sa panahong ito ay
ang pangako ni Cristo na Siya mismo ang magiging personal
nating Tagapamagitan. “Ako ay mananalangin sa Ama para sa
inyo.” Juan 14:16. Hebreo 7:25.

Ang ganitong kapangyarihan at pinagkukunan ay hindi ibinigay
sa kanila.

*“Dakilang Tagapagtanggol! Makapangyarihang Kaibigan!
Sa Iyo nakasandig ang aming abang pag-asa;
Ang aming usapin ay hindi, hindi kailanman mabibigo
Sapagkat Ikaw ang nagsusumamo at tiyak na
magtatagumpay.”*

(4) Isa pang kalamangan natin ay tinitiyak sa atin ni Cristo na
Siya mismo ang sasagot sa ating pagsamo. “Anuman ang hingin
ninyo—iyon ay Aking gagawin.”

Hindi lang tayo binigyan ng karapatang gamitin ang walang
kapantay na pangalan ni Jesus; nasa atin pa ang Kanyang Salita
na diringgin at sasagutin Niya ang ating mga panalangin.

(5) Isa pang kalamangan ay nasa atin ang paglilingkod ng
Espiritu Santo sa larangan ng panalangin. Bunga ng tapos nang
gawa ni Cristo, ibinigay sa atin ang Espiritu Santo sa Kanyang
buong kapuspusan.

Kitang-kita ito sa buhay ng mga banal na nananalangin sa aklat
ng Mga Gawa. Ang Espiritu ang nanguna sa kanila. Naghihintay

Siya na akayin tayo sa “isang malawak na lupain ng di-malirip na kayamanan.”

Pansinin kung paano isinabuhay ng unang iglesya ang turo ng ating Panginoon tungkol sa panalangin.

- Isinilang ang Iglesya sa kapaligiran ng panalangin. Mga Gawa 1:4.
- Bilang sagot sa panalangin, ibinuhos sa kanya ang Espiritu. Mga Gawa 1:4 - 2:4.
- Nanatiling likas na layunin ng Iglesya ang panalangin. Mga Gawa 2:42; 6:4,6.
- Nanatili sa isip ng Iglesya ang malapit na kaugnayan ng panalangin at ng presensya at kapangyarihan ng Espiritu. Mga Gawa 4:31.
- Sa panahon ng krisis, sa panalangin tumakbo ang Iglesya. Mga Gawa 4:23; 12:5-12.
- Sa buong aklat ng Mga Gawa, lumilitaw ang mga pinuno ng iglesya bilang mga taong mapanalanginin. 9:40; 10:9; 16:25; 28:8.
- Hinihimok ng mga makadiyos na lalaking ito ang ibang mananampalataya na manalanging kasama nila. 20:28-36; 21:5.

Kakulangan ng panalangin sa mga kapulungan.

Kulang ang tunay na panalangin sa karamihan ng mga kapulungan. Kaunti lang ang tunay na paghihintay sa Diyos para malaman ang Kanyang isip at kalooban. Kakaunting kapulungan ang gumugugol ng higit sa 15 hanggang 20 minuto bawat linggo sa panalangin.

Dumating na ang panahon na makita ng mga kapulungan na ang panalangin ay pundamental at pinakasaligan, kung hindi ay marami ang patuloy na maaanod. Para maiwasan ang pag-anod na ito, sinusubukan ng ilan ang lahat ng uri ng pakana at programa. Pero parang hindi kailanman may panawagan sa panalangin. Kung gugugol tayo ng panahon sa presensya ng Diyos, makikita nating tayo ay:

1. Napapasuko ng Kanyang pagiging nasa lahat ng dako.
2. Namamangha sa Kanyang pagiging makapangyarihan sa lahat.
3. Napapatahimik ng Kanyang pagiging nakaaalam ng lahat.
4. Napapataimtim ng Kanyang kabanalan.

Pansinin ang hiling ng mga alagad. “Panginoon, turuan Mo kaming manalangin.” Medyo natutuhan na nila ang kaugnayan ng Kanyang banal na buhay sa harap ng madla at ng Kanyang lihim na buhay ng panalangin. Siya ay Dalubhasa sa sining ng panalangin—walang makapanalangin na tulad Niya. Gusto ng mga alagad na magpatala sa Kanyang paaralan ng panalangin.

Totoo na kahit ang pinakabatang bata ay makapananalangin, pero totoo rin na ang panalangin ay kabilang sa pinakamataas at pinakabanal na gawaing maaabot ng isang tao. Ang panalangin ay pakikisama sa Hindi Nakikita at Kabanal-banang Diyos, at ang mga kapangyarihan ng walang hanggang daigdig ay inilalagay sa ating paggagamitan.

Hindi kailanman tinuruan ni Jesus ang sinuman na mangaral, pero tinuruan Niya silang manalangin. Mas mahalagang malaman kung paano kausapin ang Diyos kaysa kung paano

kausapin ang tao. Ang kapangyarihan sa Diyos ang una—ang kapangyarihan sa tao ay pangalawa lamang.

Ang talinghaga sa Lucas 11 ay isang ganap na kamalig ng aral tungkol sa tunay na pamamagitan.

1. Nariyan “ang pag-ibig” na naghahangad tumulong sa mga nangangailangan sa paligid natin. “Dumating sa akin ang aking kaibigan.”
2. Saka “ang pangangailangan” na nagtutulak sa pagdaing: Wala akong maihain sa kanya.
3. Kasunod nito “ang pagtitiwala” na may makukuhang tulong. Sino sa inyo ang may kaibigan, at magsasabi, “Kaibigan, pahiramín mo ako ng tatlong tinapay.”
4. Pagkatapos ay dumating ang “di-inaasahang pagtanggap”—Hindi ako makabangon para bigyan ka.
5. Saka dumating ang pagpupumilit na hindi tumatanggap ng pagtanggap. Dahil sa kanyang pagpupumilit.
6. Ang gantimpala ng mapilit na panalangin. Ibibigay niya sa kanya ang lahat ng kailangan niya.

Ipinapakita ng mga prinsipyong ito ang daan ng panalangin at pananampalataya na sa pamamagitan nito ay mararanasan natin ang pagpapala ng Diyos.

Isa pang halimbawa sa Lumang Tipan ng kapangyarihan ng panalangin ang ibinigay sa atin ni Santiago.

Santiago 5:17-18. “Si Elias ay taong may likas na katulad natin; nanalangin siya ‘nang taimtim’ na huwag umulan; at hindi umulan sa loob ng tatlong taon at anim na buwan. At muli

siyang nanalangin at nagbigay ng ulan ang langit, at namunga ang lupa.”

Mula sa pagiging di-kilala, biglang lumitaw si Elias sa tagpo ng Lumang Tipan. 1 Hari 17. Ang una niyang mga salita ay: “Buhay ang Panginoong Diyos ng Israel, na sa harap Niya ako nakatayo.” (Nakatayo).

Matagal nang namumuhay ang lalaking ito sa presensya ng Diyos, at alam niya ang isip ng Diyos. Nakikipag-isa sa Diyos ang lalaking ito. Isinara ng lingkod na ito ng Diyos ang langit sa loob ng 3 ½ taon sa pamamagitan ng isang panalangin. Sa “susi ng pananampalataya,” ikinandado niya ang langit at pinanginginig si Ahab. Sa parehong susi, binuksan niya ang langit at muling bumuhos ang ulan. 1 Hari 18.

Para palakasin ang loob natin na manalangin at tumanggap ng sagot, sinasabi ni Santiago na “malaki ang nagagawa ng mabisa at taimtim na panalangin ng taong matuwid.” Mas marami pa sa talatang ito kaysa sa natuklasan ng marami. Ang mabisa—ibig sabihin, ang panalanging ginagawa sa loob natin—ginagawa ng Espiritu Santo.

Ang taimtim na panalangin, ang marubdob—maalab—matinding panalangin. Ng taong matuwid—isang taong tama ang kalagayan sa harap ng Diyos at ng kanyang mga kapatid sa lahat ng paraan. Ang ganitong uri ng panalangin, mula sa ganitong uri ng tao, ay may malaking bisa sa Diyos at nagpapakawala ng napakalaking kapangyarihan. Roma 8:26-27.

Mula sa mga halimbawang ito, may matututuhan tayong mga espirituwal na aral.

1. Ang Diyos na makapangyarihan sa lahat ay maaabot at mapakikilos sa pamamagitan ng panalangin ng

pananampalataya. Lumapit nang may lakas ng loob sa Trono ng Biyaya.

2. Ang mga taong nakatanggap ng sagot mula sa Diyos ay mga makadiyos na tao.
3. Kaya naniniwala tayo na ang panalangin ay nakasalalay sa ating espirituwal na kalagayan. Kapag tumatalikod tayo, ang panalangin ang unang nawawala. “Huwag nawang itulot ng Diyos na tumigil ako sa panalangin.”

Hindi kailangang maging espirituwal ang isang tao para makapangaral, ibig sabihin, para makapaghatid ng mga sermong perpekto ang pagkakabuo at matayog ang pagpapaliwanag ng teksto.

Sa pinagsamang memorya—kaalaman—personalidad—dagdag pa ang punong-punong istante ng mga aklat—at tiwala sa sarili, kahit sino ay makapangangaral para kilitiin ang tainga ng mga tao. Bato ang ibinibigay ng mga ito sa halip na tinapay, at ahas sa halip na isda.

Mga kapatid, ang mga espirituwal na mananampalataya lamang ang makapanalangin sa paraang nagpapakilos sa mga kamay Niya na nagpapakilos sa buong Sansinukob. Tingnan ang Juan 15. “Ang tumatahan sa lihim na dako ng Kataas-taasan ay mananatili sa lilim ng Makapangyarihan sa lahat.” Awit 91.

Naniwala si Jesus na ang panalangin ay isang puwersang kumikilos, isang dinamikong lakas, sa halip na isang doktrina lamang, sa buhay ng mananampalataya. “Ang mga tao ay dapat laging manalangin at huwag manghina.”

Para maging puwersang kumikilos o dinamikong lakas ang panalangin sa buhay ng isang tao, may ilang kondisyong dapat matupad.

(1) Kailangang may katapatan ng puso.

Ang katapatan ng puso ang unang kailangan para magtagumpay ang panalangin. Hinatulan ng Panginoon ang mga Fariseo dahil sa kanilang mahahabang panalangin—pagpapakitang-tao—pagkukunwari at kawalan ng katapatan.

Lucas 18:9-14 Ang Fariseo at ang Maniningil ng Buwis. Dapat lapitan ang Diyos sa espiritu at katotohanan.

Juan 4:24. Tulad ng Mang-aawit, dapat tayong “masabik nang husto” sa Diyos, gaya ng usang humihingal sa batis ng tubig. Ang panloob na pagnanais at pagmamadali ay dapat makita sa atin, gaya sa talinghaga ng mapilit o matiyagang kaibigan.

(2) Kailangang may kababaang-loob.

Para masagot ang ating mga panalangin, kailangang lubos na mawala ang kapalaluan o ang pagmamataas sa sarili.

Santiago 4:3, “Humihingi kayo at hindi kayo tumatanggap, sapagkat mali ang inyong paghingi, upang gugulin ninyo sa inyong mga pita.”

2 Cronica 7:14 Ang lahat ng panalangin ay dapat para sa kaluwalhatian ng Diyos. “Kung ang Aking bayan na tinatawag sa Aking pangalan ay magpakumbaba, manalangin, hanapin ang Aking mukha at talikuran ang kanilang masasamang lakad; diringgin Ko sila mula sa Langit, patatawarin Ko ang kanilang kasalanan, at pagagalingin Ko ang kanilang lupain.”

2 Cronica 34:27 “Sapagkat malambot ang iyong puso, at nagpakumbaba ka sa harap ng Diyos, at nagdalamhati ka at umiyak sa harap Niya, dininig Niya ang iyong panalangin.”

Ipinakita ng Panginoong Jesus ang ganap na saloobin ng lubos na pagsuko sa kalooban ng Diyos, nang sa mga araw ng

Kanyang laman ay naghandog Siya ng mga panalangin at mga pagsamo na may malakas na pagdaing at mga luha. “Hindi ang kalooban Ko, kundi ang sa Iyo ang mangyari.”

(3) Kailangang may pagpapatawad.

Hindi tayo makaaasa ng sagot mula sa Diyos kung may kinikimkim tayong di-mapagpatawad na espiritu sa iba. “Kapag kayo ay nakatayo at nananalangin, magpatawad kayo.” Marcos 11:27. Lucas 11. Sa Kanyang Sermon sa Bundok, nagbigay ang ating Panginoon ng apat na ulit na payo na magpatawad tayo sa isa’t isa kung umaasa tayo ng sagot sa ating mga panalangin. Mga kapatid, naaabot natin ang tugatog ng pagiging katulad ni Cristo kapag tayo ay nagpapatawad. “Ama, patawarin Mo sila” at iba pa. Sa pinagpalang kalagayang ito ng pagiging katulad ni Cristo, habang inaangkin natin ang Kanyang pangalang laging nagtatagumpay, may karapatan tayong umasa ng sagot sa ating mga panalangin.

(4) Kailangang may pananampalataya.

Ang pananampalataya ay paniniwalang walang pag-aalinlangan; ito ay lubos na pagtitiwala at pananalig. Sa usapin ng panalangin, ito ay ang paghingi sa Diyos ng isang bagay, ayon sa Kanyang kalooban, at lubos na pag-asang sasagutin ang panalanging iyon. Sabi ni Santiago, “Humingi siya nang may pananampalataya, hindi nag-aalinlangan—at ito ay ibibigay sa kanya.”

Kung walang pananampalataya, imposibleng makalugod sa Diyos. Hebreo 11:6.

Ang lahat ng bagay ay posible sa sumasampalataya. Marcos 9:23.

Sabi rin ng Panginoon, “Sapagkat sa Diyos, ang lahat ng bagay ay posible. Marcos 10:27.

Mateo 21:22 “Ang lahat ng bagay—na hingin ninyo—na may pananampalataya, ay inyong tatanggapin.”

Kaya ang ating panalangin ng pananampalataya ay naghahatid sa atin sa Diyos na sa Kanya ang lahat ng bagay ay posible at mula sa Kanya ay makaaasa tayo ng mga himala.

Mateo 17:20. Binanggit ng Panginoon ang “pananampalatayang kasinliit ng butil ng mustasa.” Isa ito sa pinakamaliliit na binhi. Sabi ni Jesus, kahit napakaliit ng inyong pananampalataya, basta tunay, maaalis ninyo ang mga bundok ng kahirapan, habang humuhugot kayo sa walang hanggang kayamanan ng Diyos ng mga imposible. Kung kayo ay may pananampalataya at hindi nag-aalinlangan. Dahil sa inyong sariling paniniwala. Mga kapatid, ang pormula ng nasasagot na panalangin ay hindi malaking pananampalataya sa isang diyos, kundi pananampalataya sa isang dakilang Diyos.

(5) Ang ating mga panalangin ay dapat mapilit at tuloy-tuloy.

Ito ang buong punto ng talinghaga ng kaibigang dumating sa hatinggabi na nakikiusap ng tinapay. Mapilit siya. Lucas 11:5-10; 18:1-8. Humingi—Humanap—Kumatok.

Kapag nananalangin tayo sa Espiritu, dapat nating ipakita ang espiritu ni Jacob nang sabihin niya, “Hindi Kita bibitawan hangga’t hindi Mo ako pinagpapala.” Sa kabila ng mga kahirapan at tila mga kabiguan, kahit tahimik ang langit, dapat tayong magpatuloy sa pananalangin sa Espiritu. Dapat tayong makipagbuno gaya ni Jacob.

Humingal at manabik gaya ni David.

Umasa gaya ni Elias.

Mapilit gaya ni Bartimeo.

Dumadaing na may mga luha gaya ng ating Panginoon.

(6) Dapat tayong manalangin sa Espiritu.

Ang paraan ng pananalangin ayon sa Kasulatan ay sa Espiritu, sa pamamagitan ng Anak, sa Ama. Ang mga panalanging sinasagot ay ang mga ginagawa sa loob natin ng Espiritu, kaya ayon sa kalooban ng Diyos. Dapat nating matutuhan kung paano manalangin sa Espiritu.

Efeso 6:18. “Na nananalangin sa lahat ng panahon, sa lahat ng panalangin at pagsamo sa Espiritu.”

Judas 20. “Na nananalangin sa Espiritu Santo.”

“Ano ang ibig sabihin ng pananalangin sa Espiritu Santo?” Ang ating mga panalangin ay pupukawin at aakayin Niya. Uudyukan tayo ng Espiritu Santo na ipanalangin ang ilang bagay. Ang manalangin sa Espiritu ay sadyang ilagay ang ating sarili sa ilalim ng impluwensya ng Espiritu Santo. Siya ang nagpapasensitibo sa ating budhi laban sa kasalanan at pumupukaw ng panalangin. Nalulugod ang Diyos na makinig.

Ang mga panahon ng panalangin ng Panginoon.

May magandang kabalintunaan dito. Ang ating Panginoon ay namuhay sa di-napuputol na pakikisama sa Ama, pero kapag pinag-aralan ang Kanyang buhay, makikita Siyang maraming ulit na nananalangin para sa patnubay.

Nananalangin ang Panginoon tuwing may pangangailangan. Nananalangin Siya hanggang hatinggabi matapos matulog ang iba. Nananalangin Siya bago at pagkatapos ng mahahalagang

pangyayari. Kaugalian Niyang lumayo nang palihim at manalangin kung saan tahimik ang mga ingay ng lupa.

Hindi mahalaga ang oras, sapagkat laging bukas ang tainga ng Diyos sa ating pagdaing.

Nanalangin si David buong araw. Awit 55:17.

Nanalangin si Daniel sa tanghali. Daniel 6:10.

Nanalangin sina Pablo at Silas sa hatinggabi. Mga Gawa 16:25.

Kung minsan, nananalangin ang Panginoon buong magdamag. Marcos 1:35.

Sa lahat ng oras, may daan tayo sa presensya ng Diyos. Siya ay Diyos na hindi kailanman natutulog.

Nasaan man tayo, naririnig tayo ng Diyos.

- Narinig Niya si Hagar sa ilang.
- Narinig Niya si Jonas sa tiyan ng isda sa kailaliman ng dagat.
- Narinig Niya si Ezequias sa kanyang higaan.
- Narinig Niya si David sa isang kuweba.
- Narinig Niya si Pedro sa isang barko.
- Narinig Niya ang magnanakaw sa isang krus.

Ang pinakadakilang pagpapala sa buhay ni Cristo ay bunga ng di-napuputol na pakikisama sa Diyos. Ang panalangin ang Kanyang buhay, at nagdala ito ng di-masukat na kapangyarihan.

Paghahanda sa Pakikibahagi sa Hapunan ng Panginoon

Ano ang karaniwan mong ginagawang paghahanda—o naghahanda ka ba talaga? Sa loob ng maraming taon, naging kaugalian ko na panatilihin ang ugnayan ko sa Diyos sa buong linggo, at kung maaari, manahimik tuwing Sabado ng gabi. Napakalaking pakinabang sa akin ng paggugol ng mahahalagang oras na ito sa tahimik na pagbubulay-bulay; sa aking pagsamba at paglilingkod sa Araw ng Panginoon, napakalaki ng naging bunga nito.

Nakalulungkot, ang taimtim at maka-Kasulatang paraang ito ng paghahanda para sa Hapunan ng Panginoon ay bihira sa halip na karaniwan. Alam nating lahat na marami sa bayan ng Panginoon ang nanonood tuwing Sabado ng gabi ng lahat ng uri ng palakasan, kung minsan ay may kasama pang pelikula hanggang hatinggabi. Mga minamahal, ang mga gawaing ito, bagaman nakasisiya sa laman, ay hindi maghahanda sa puso para salubungin ang Hari sa Linggo ng umaga.

May isang kaibigan ko na ipinatawag upang humarap sa Kanyang Kamahalan, ang Reyna. Isa ito sa pinakadakilang araw sa kanyang buhay. Kasama ng pagpapatawag ang mga tagubilin kung paano siya dapat manamit. Dapat siyang magsuot ng pormal na kasuotang pang-umaga, kasama ang abuhing mataas na sombrero, amerikanang may buntot, guhitang pantalon, at itim na sapatos. Pagdating niya sa Buckingham Palace, inihatid siya sa isang silid at binigyan ng tiyak na patnubay kung paano siya papasok at lalabas sa harap ng Kanyang Kamahalan. Itinuro sa kanya na lumapit mula sa gilid, saka humarap sa Reyna, at mula sa takdang lugar na iyon ay

tumuloy sa itinakdang puwesto niya sa harap nito. Sa pagtatapos ng pagharap at pagkatapos ibigay ang parangal, dapat siyang umatras nang paurong hanggang sa isang tiyak na lugar, saka lumakad patungo sa gilid. Mahigpit ang bilin sa kanya na sa anumang dahilan ay hindi siya dapat tumalikod sa Kanyang Kamahalan.

Mga minamahal, hindi ang Kanyang Kamahalan na Reyna ang sinasalubong natin sa Hapunan ng Panginoon. Ang sinasalubong natin ay ang Kanyang Kamahalan, ang Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon. Kung gayon kahalaga para sa mga iniharap sa Reyna na maging wasto ang kasuotan at maturuan ng tamang pag-uugali, gaano pa kahalaga para sa atin na maging angkop ang kasuotan at espirituwal na handa kapag lumalapit tayo upang sambahin ang Kanyang Kamahalan.

Sa ika-22 kabanata ng kanyang Ebanghelyo, sinasabi ni Lucas na si Jesus ay:

Kumuha ng tinapay, nagpasalamat, pinagpira-piraso ito, at ibinigay sa kanila, na sinasabi, “Ito ang Aking katawan na ibinibigay para sa inyo; gawin ninyo ito bilang pag-alaala sa Akin.” Gayundin ang saro pagkatapos ng hapunan, na sinasabi, “Ang sarong ito ang Bagong Tipan sa Aking dugo, na ibinubuhos para sa inyo.”

Ang ipinahihwatig dito ay umiinom din tayo sa saro bilang pag-alaala sa Kanya. Sa 1 Corinto 11, isinulat ni Pablo,

Sapagkat tinanggap ko sa Panginoon ang ibinigay ko rin naman sa inyo, na ang Panginoong Jesus nang gabi ring iyon na Siya ay ipagkanulo ay kumuha ng tinapay; at nang Siya ay makapagpasalamat, pinagpira-piraso Niya ito, at sinabi, “Kunin

ninyo, kainin; ito ang Aking katawan, na pinagpira-piraso para sa inyo. Gawin ninyo ito bilang pag-alaala sa Akin.” Sa ganito ring paraan ay kinuha Niya ang saro pagkatapos maghapunan, na sinasabi, “Ang sarong ito ang Bagong Tipan sa Aking dugo; gawin ninyo ito, sa tuwing iinom kayo nito, bilang pag-alaala sa Akin.”

Tatlong ulit na binanggit ang pariralang, “Gawin ninyo ito bilang pag-alaala sa Akin.”

Habang nasa isip natin ang mga kaisipang ito, isaalang-alang natin ang ilang katotohanan tungkol sa layunin ng Hapunan ng Panginoon. May hindi bababa sa “apat na tingin” na dapat nating isaalang-alang kung nais nating maalala ang Panginoon sa paraang kalugud-lugod sa Kanya:

Una, kailangan nating “tumingin sa loob.” Dapat laging may panahon ng pagsusuri sa sarili bago sumamba. Ikalawa, habang tayo ay sumasamba, dapat may “pagtingin sa likod,” isang mapagsambang pagtingin sa mga kaluwalhatian ni Cristo bago pa Siya nagkatawang-tao, gayundin sa Kanyang gawa ng pagtubos sa Krus. Ang mga aspeto ng ginto, kamanyang, at mira sa buhay at pagkatao ng Panginoon ay dapat palaging pinagbubulay-bulayan. Ikatlo, dapat tayong “tumingin sa itaas” kung saan nakaupo ang Cristo ng Diyos sa kanan ng Diyos, pinutungan ng kaluwalhatian at karangalan. Ikaapat, dapat may “pagtingin sa unahan” sa pagdating ng Panginoon.

Bihira nating maabot ang huling dalawang puntong ito sa ating mga pagtitipon ng pagsamba. Umaalis tayo na iniwan ang ating pinagpalang Panginoon na nakabitin sa Krus, samantalang sa katotohanan, Siya ay itinaas sa pinakatugatog ng sansinukob,

Ibinangon Siya ng Diyos mula sa mga patay at iniupo sa Kanyang sariling kanan sa kalangitan, higit na mataas sa lahat ng pamunuan at kapamahalaan, at kapangyarihan, at paghahari at sa bawat pangalang binabanggit, hindi lamang sa panahong ito, kundi pati sa darating; at inilagay ang lahat ng bagay sa ilalim ng Kanyang mga paa, at ibinigay Siya na maging Ulo sa lahat ng bagay sa Iglesia, na siyang Kanyang katawan, ang kapuspusan Niya na pumupuno sa lahat ng bagay. Efeso 1:20, 23

Hinihimok din tayo ni Pablo na alalahanin ang Panginoon “hanggang sa Siya ay dumating.” Kapag tayo ay nagtitipon upang magpira-piraso ng tinapay, ipinapahayag natin sa sanlibutan, sa mga anghel, at sa ating sarili, na malapit nang dumating ang Panginoon. Ang Hapunan ng Panginoon ay hindi lamang dapat lugar ng kalungkutan; dapat itong maging panahon ng pananabik at pagsasaya:

Hinihintay ko ang pagdating

Ng Panginoong namatay para sa akin

*O, ang Kanyang mga salita ang nagpasigla sa aking espiritu,
“Babalik Akong muli para sa iyo.”*

Halos naririnig ko na ang Kanyang yabag

Sa may bungad ng pintuan,

At ang puso ko, ang puso ko ay nananabik

Na makasama Siya magpakailanman.

Pag-isipan pa natin ang bahaging “pagtingin sa loob” ng ating paghahanda. Hinihimok tayo ni Pablo na suriin ang ating kalooban nang sabihin niya, “Siyasatin ng tao ang kanyang

sarili.” Pinag-isipan kong mabuti, at naniniwala akong talagang imposibleng maalala ang Panginoon at sumamba sa kalugod-lugod na paraan malibang suriin at hatulan muna natin ang ating sarili. Kailangang may pagsusuri sa sarili at malalim, tumatarok sa kaluluwa na paghatol sa sarili, na susundan ng tapat at walang-itinatagong pagbubukas ng ating tunay na sarili sa Diyos, bago magkaroon ng tunay na pagsamba. Pagkatapos ng pagbubukas na ito ng kaluluwa, dapat may buong pagtatapat at pagsisisi sa lahat ng alam nating kasalanan. Mga minamahal, may alam ba kayo sa nakaaantig-pusong espirituwal na pagsasanay na ito bago alalahanin ang Panginoon? Madali nating sabihin sa mga makasalanan na dapat nilang ipagtapat at pagsisihan ang kanilang mga kasalanan. Ngayon, tayo ang itinuturo ng daliri ng Diyos. Kung may kasalanan sa ating buhay na hindi pa natin naipagtatapat, dapat natin itong ilantad sa harap ng Diyos, ipagtapat, at pagsisihan. Kapag nagawa na natin ito, nasa angkop na kalagayan na tayo upang alalahanin ang Panginoon at sambahin ang Diyos.

Bukod dito, bago makibahagi sa Hapunan ng Panginoon, dapat nating hatulan ang ating mga motibo gayundin ang ating mga gawa. Dapat itong ilabas at maingat na suriin. Para ito sa matatandang kapatid na lalaki gayundin sa mga kabataang lalaki. Ano ang layunin ng pagpunta natin sa Hapunan ng Panginoon? Sino ang inaalala natin? Sa Juan 12, ang mga tao ay hindi pumunta sa Betania upang makita si Jesus; pumunta sila upang makita si Lazaro na ibinangon ni Jesus mula sa mga patay. Ang mga pantas ay dumating upang sambahin ang Hari. Ang mga pantas ay dumarating pa rin upang sambahin ang Hari. Ang mga alagad sa Bundok ng Pagbabagong-anyo ay “walang nakitang sinuman kundi si Jesus.” Talaga bang

dumarating tayo sa Hapunan ng Panginoon upang makita si Jesus, at sambahin Siya?

Ano ang pangunahing layunin ng pagdalo natin sa Hapunan ng Panginoon? Para ba marinig tayo? Para ba kumilos ayon sa biglang udyok? Para lang ba magbahagi ng Salita ng Diyos sa mga naroroon? May mga gustong gawing pagtitipon ng pagbabahaginan ang Hapunan ng Panginoon. Ang layunin ng natatanging pagtitipong ito ay hindi pagbabahaginan; ito ay lubos at tanging para sa pagsamba sa Diyos, at para alalahanin si Jesus ayon sa Kanyang sariling kahilingan. Tungkol sa pagbabahaginan, walang masama sa pagbabahagi ng ilang karanasan sa isa't isa, pero, alang-alang sa Diyos, ingatan natin ang walang kapantay na pagiging pambihira, ang karingalan, ang kaningningan, at ang kadakilaan ng Hapunan ng Panginoon, at magkaroon tayo ng ibang pagtitipon sa ibang oras para sa pagbabahaginan at pagmamalasakit.

Sa Lucas 22 at 1 Corinto 11, ang mga salitang “alalahanin Ako” ay tatlong ulit na binanggit nang tuwiran at minsan sa pahiwatig. Bakit gusto ng Panginoon na dumalo tayo sa natatanging pagtitipong ito? Upang “alalahanin Siya.” Ito lamang ang layunin ng pagpunta natin sa Hapunan ng Panginoon. Ang lahat ng bagay at ang lahat ng tao ay dapat pasakop kay Jesu-Cristo. Ang walang kapantay na kaluwalhatian, kamahalan, at ang di-mahihigitang dangal ng Kanyang Persona ay dapat bumalot sa bawat isa sa pagtitipon. Ang lahat ng ugnayang pantao, panlupa at makamundo, ay dapat mangupas at mawalan ng halaga. Ang kapaligiran sa Hapunan ng Panginoon ay dapat punong-puno ng kaluwalhatian ng Panginoong Jesus, gaya noon sa Bundok ng Pagbabagong-anyo. Sa pagkakataong iyon, si Jesu-Cristo ang naging pinakamataas; kahit ang

pinakamabubuting tao ay hindi maihahambing sa Kanya. Nang ipantay ni Pedro ang Panginoon kina Moises at Elias, binalot ng Diyos ang tagpo ng kaluwalhatiang Shekinah, at nang maalis ang ulap ay “wala silang nakitang sinuman kundi si Jesus.” Kapag dumadalo tayo sa Hapunan ng Panginoon, tayo rin ay dapat walang makitang iba kundi ang Panginoong Jesus, at Siya lamang ang dapat nating sambahin.

Sa paglipas ng mga taon, nagkaroon sa atin ng hilig na magbahagi ng ministryo ng Salita sa Hapunan. Kadalasan, pangkalahatan ang ministryong ito, at walang gaanong kinalaman sa layunin ng ating pagtitipon. Naniniwala ako na kung may ministryong ibibigay bago ang pagpipira-piraso ng tinapay, ang ministryong iyon ay dapat nakatuon sa Persona at gawa ng Panginoong Jesus. Habang pinakikinggan natin ang ministryong ito na nagtataas kay Cristo, lumalambot ang ating puso, napapalapit tayo sa Kanya, at lumalaki ang ating kakayahang sumamba. Ang ganitong ministryo lamang ang may pakinabang bago ang pagpipira-piraso ng tinapay.

Napakalaki ng pagkakaiba ng “ministryo” at “pagsamba.” Ang ministryo, sa huwarang anyo nito, ay bumababa sa atin mula sa Diyos, sa pamamagitan ng Anak, sa kapangyarihan ng Espiritu Santo; saka ito inihahatid sa pamamagitan ng kasangkapang inihanda at binigyan ng kaloob ng Diyos para sa layuning ito. Ito ang ministryo sa huwarang kahulugan nito. Nakalulungkot, hindi lahat ng ministryo ay umaabot sa pamantayang ito.

Ibang-iba naman ang pagsamba. Ang pagsamba ay nabubuo sa puso. Saka ito umaakyat sa pamamagitan ng Espiritu Santo, sa Anak, na Siyang naghaharap nito sa Ama sa buong halaga ng Kanyang maluwalhating Persona. Ang ministryo ay bumababa

mula sa Diyos. Ang pagsamba ay umaakyat sa Diyos. Yamang ang pagsamba ang pinakamataas na uri ng paglilingkod na magagawa ng isang mananampalataya, dapat nating abutin ang Pinakamataas.

Ang yumao nating kapatid na si A.P. Gibbs ay nagbigay ng pagkakaiba ng PANALANGIN—PAGPAPASALAMAT—at PAGSAMBA. Sabi niya, “ANG PANALANGIN AY ISANG KALULUWANG ABALA SA KANYANG PANGANGAILANGAN.” May mga pagtitipon na nararapat manalangin. Iyan ang dahilan kung bakit may pagtitipon ng panalangin. Ang Hapunan ng Panginoon ay hindi lugar para manalangin. Ang Hapunan ng Panginoon ay lugar para alalahanin ang Panginoon at sambahin Siya.

“ANG PAPURI O PAGPAPASALAMAT AY ISANG KALULUWANG ABALA SA KANYANG MGA PAGPAPALA.” Walang masama sa pagiging abala sa ating mga pagpapala. Sabi ng Mang-aawit, “mabuting bagay ang magpasalamat sa Panginoon,” ngunit sa antas na ito ay hindi pa naaabot ang huwaran ng Diyos.

“ANG PAGSAMBA AY ISANG KALULUWANG ABALA SA DIYOS LAMANG.” Ang Ama ay naghahanap ng ganitong mga sumasamba sa Kanya. Marami sa mahal na mga anak ng Diyos, sa kabila ng kanilang kaalaman sa Kasulatan, ang hindi pa nakalulusot sa kisame ng papuri at pagpapasalamat upang pumasok sa tabing tungo sa kaloob-loobang santuwaryo, ang dakong kabanal-banalan, at doon sambahin ang Panginoon sa kagandahan ng kabanalan.

Kapag tayo ay nasa Espiritu at pinapatnubayan Niya, makapapasok tayo sa isang malalim at nakaaantig na espirituwal na karanasan habang sinasamba natin ang Diyos, at mas malapit tayo sa Langit kaysa saanman sa lupa.

Ang pagsamba sa espiritu at katotohanan ay maaaring magkahalaga nang malaki. Maaari itong magkahalaga ng panahon. Maaaring hindi tayo maunawaan kung hindi tayo dadalo sa ilang gawain habang sinisikap nating ihanda ang ating puso upang sumamba sa Hapunan ng Panginoon. Sinasabi sa Awit 45, “Umaapaw ang aking puso sa mabuting bagay; sinasabi ko ang mga bagay na ginawa ko tungkol sa Hari.” Umaapaw ang puso ng Mang-aawit sa pagsambang kanyang “ginawa.” Nangangailangan ng panahon upang mabuo ang pagsamba. Nangangailangan ng panahon upang maihanda ang puso sa pagsamba. Hindi natin natututuhang sumamba sa seminaryo o paaralan ng Biblia. Marami tayong mabubuting bagay na matututuhan doon, pero hindi nila kayang turuan ang isang tao na sumamba. Walang sinumang makapagtuturo sa iba na sumamba. Ang tanging lugar kung saan matututuhan mong sumamba ay sa “St. Mary’s College” sa paanan ni Jesus. Si Maria ay natuto, umiyak, nagpahid ng pabango, at sumamba sa paanan ni Jesus.

Kung pakiramdam mo ay hindi ka pa sapat na malapit kay Jesus sa Kanyang paanan, tumaas ka nang kaunti, at gaya ni Juan, sumandal ka sa dibdib ng Tagapagligtas, at doon humilig; pakinggan mo ang bawat tibok ng Kanyang puso; pakinggan ang mga buntong-hiningang lumalabas sa Kanyang mga labi; namnamin ang mga salitang tumutulo na parang pulot mula sa Kanyang bibig; tumingin sa Kanyang pinagpalang mga mata na nagsasabi ng Kanyang malalim, napakalalim na pag-ibig; titigan ang Kanyang mukha na higit na nasira kaysa sa mukha ng sinumang tao, at manggilalas sa mga kamay at paang may pilat ng pako at sa tagilirang sinibat. Dito natin matututuhang sumamba, pero ang pagkakamit ng ganitong malalim na

pagkaunawa sa puso ng Panginoon ay maaaring magkahalaga nang malaki.

Para kay Maria, ang pagsamba sa Panginoon ay isang magastos pero pinagpalang karanasan. Ang tatlong daang denario ay sahod ng isang manggagawa sa isang taon. Inilagak ni Maria ang lahat ng kanyang ipon sa pabangong iyon. Sa pagbibigay ng lahat ng iyon sa Kanya, ipinakita niya ang kanyang walang hangganang pag-ibig kay Jesus. Ibinuhos niya ang bawat huling patak ng mahalaga at mamahaling pabangong iyon sa Kanyang pinagpalang persona. Kailanman sa Kanyang buhay ay hindi pinarangalan nang ganoon ang Panginoong Jesus.

Kapag tayo ay nagtitipon sa Hapunan ng Panginoon, hindi ang ating dila mismo ang gusto ng Diyos, ni ang ating mga talento. Hindi talaga Niya gusto ang ating salita ng ministeryo, malibang ito ay nasa Espiritu. Ang gusto ng Panginoong Jesus ay ang lahat ng ating pag-ibig at pagsamba. Ibinigay ni Maria sa Kanya ang dalawang iyon—ibinigay niya ang lahat.

Ilang taon na ang nakararaan, napanood ko (sa telebisyon) ang ilang beterano ng digmaan na bumalik sa mga baybayin ng Normandy. Puno ng damdamin, dinalaw nila ang mga lugar ng malulupit na labanan noon. Pagkatapos, dinalaw nila ang mga libingan ng kanilang mga kaibigang namatay sa labanan. Sa huli, itinutok ng kamera ang isang lapida na may pangalan ng isang binata, labing-siyam na taong gulang. Sa ilalim ng pangalan ay nakasulat, “Ibinigay niya ang lahat.” Ibinigay ng binatang ito ang lahat ng mayroon siya para sa atin; ibinigay niya ang lahat para sa kanyang Hari at bayan. Mga minamahal, ano ang naibigay natin sa Panginoong Jesus? Naibigay na ba natin sa Kanya ang ating buhay? Naibigay na ba natin sa Kanya ang ating pagsamba? Naibigay na ba natin sa Kanya ang lahat?

Sa Hapunan ng Panginoon at sa tahanan, may pagkakataon tayong gawin ito.

Oo, may halaga ang pagsamba. Malaki ang naging halaga nito kay Abraham. Sinabi niya sa mga kabataang lalaki, “Siyahan ninyo ang asno at umakyat tayo at sumamba sa Diyos.” Sa isang pagkakataon, ang pagsamba sa Diyos ay halos ikinawala kay Abraham ng kanyang anak, ang anak na minahal niya nang buong puso. Handa niyang isakripisyo ang pinakamahalaga niyang pag-aari upang makasamba sa Diyos sa kalugud-lugod na paraan; kailangang may paghahanda ng puso; kailangang may sakripisyo at pagtatalaga ng isip at katawan. Dapat nating malaman kung ano ang ibig sabihin ng “mawisikan ang ating puso mula sa masamang budhi at mahugasan ang ating katawan ng malinis na tubig.” Sa marangal at espirituwal na kalagayang ito tayo karapat-dapat pumasok sa presensya ng Panginoon at sambahin Siya.

May taimtim ding babala sa mga nakikibahagi at nakikilahok sa Hapunan ng Panginoon. Sa Levitico 10, mababasa natin ang kuwento ng dalawang batang saserdote na padalus-dalos at masigasig. Nagmadali silang pumasok sa presensya ng Diyos at naghandog ng ibang apoy; dahil dito ay nawalan sila ng buhay. Mga minamahal, hindi tayo maaaring dumalo sa Hapunan ng Panginoon, magpira-piraso ng tinapay, at makibahagi sa alak nang hindi handa, at gawin at sabihin ang anumang gusto natin.

Pinaalalahanan ni Pablo ang mga taga-Corinto na hindi sila maaaring magpakabusog nang labis sa pagkain at maglasing sa inumin sa piging ng pag-ibig, saka umasang makasasamba sa Panginoon sa Kanyang Hapunan. Wala sila sa angkop na kalagayan upang makilala ang katawan at dugo ng Panginoon

sa tinapay at alak. Dahil sa mabigat na pagkakamaling ito, dinalaw ng Diyos ang iglesyang ito sa paghatol. May mga nagkasakit, may mga nanghina, at may ilang namatay. Mga kapatid, kung dadalawin ng Diyos ang iglesya sa ganitong paraan ngayon, marami ang magiging sementeryo.

Kapag lumalapit tayo upang alalahanin ang Panginoon, humaharap tayo sa Manlilikha, Tagapag-ingat, at Tagapagpanatili ng sansinukob. Lumalapit tayo upang alalahanin ang Panginoon ng mga panginoon, at Hari ng mga hari. Lumalapit din tayo upang alalahanin ang Kordero ng Diyos, na ipinako sa krus, at muling nabuhay. Ang Umakyat sa Langit, ang Niluwalhati, at ang Darating.

Kapag lumalapit tayo upang sumamba, dapat tayong malinis sa lahat ng kasalanan. Dapat malambot ang ating puso at puno ang ating mga basket ng mga unang bunga, handang sumamba sa espiritu at katotohanan.

Dumating na ang panahon na isaalang-alang natin ang ilan sa mabibigat na prinsipyong ito. Bago makibahagi sa pagsamba, dapat nating suriin ang ating kalooban, sa malalim at tumatarok-kaluluwang pagsusuri sa sarili, upang sa pagharap natin sa Diyos, sa dakong kabanal-banalan, malinis at dalisay ang ating puso, at saka, gaya ng bulkan, ito ay sasabog sa pagpupuri at pagsamba.

Dan C. Snaddon

Ang Saligan ng Kapulungan sa Bagong Tipan

Balikan natin ang kasaysayan sa dalawang punto ng panahon, dalawang pasimula. Ang una ay nagsimula halos 2,000 taon na ang nakararaan, pero sa ngayon ay hindi muna natin ito pag-uusapan. Uunahin nating tingnan ang bagong pasimula na nangyari mga 150 taon na ang nakalipas. Sa panahong iyon, muling natuklasan ang mga katotohanan at prinsipyo ng Kasulatan na matagal nang natatago sa dilim ng relihiyosong tradisyon, at nagkaroon ng isang pagkilos ng Espiritu Santo na wala pang katulad. Kitang-kita ang Kanyang paggawa sa puso at buhay ng mga lalaking may takot sa Diyos, lalo na sa Dublin, Ireland; sa Plymouth at London, England; at sa iba't ibang lugar sa kontinente ng Europa.

Nang sumunod na mga taon, nang tipunin ng mga mananalaysay ng iglesia ang lahat ng katotohanan, natuklasan nila na ang pagkilos na ito ng Espiritu ay hindi lang sa Europa. Sa maraming bahagi ng mundo, halata ang presensya at kapangyarihan ng Espiritu habang inilalapit Niya ang mga lalaki at babae mula sa relihiyoso at makamundong pinagmulan at tinitipon sila sa pangalan ng Panginoong Jesu-Cristo.

Kabilang sa mga kinilos ng Espiritu Santo ang mga kapatid na mga higante sa espiritu—ang ilan sa kanila ay mga ordinadong mangangaral—na naging iginagalang at pinahahalagahan sa mga ebanghelikong samahan dahil sa kanilang maingat at mapanuring pagsasalin ng Banal na Kasulatan. Kung babalikan, maaaring sila ay kabilang sa mga pinakamakadiyos na taong ibinangon ng Diyos upang kumatawan sa Kanya sa sanlibutan. Lubha silang nabahala sa mababang kalagayang espirituwal ng

nagpapakilalang iglesya, at nanlumo rin sila at pinanghinaan ng loob sa mga gawaing hindi ayon sa Kasulatan sa iba't ibang iglesyang kinaaaniban nila. Ang malalim na pagkabagabag ng kanilang kaluluwa ang nagtulak sa kanila na masigasig na saliksikin ang Banal na Kasulatan nang may panalangin, upang makilala ang mga prinsipyo at gawaing mula sa Diyos.

Ang naging bunga ng espirituwal na paggising na ito ay ang pagkabawi ng maraming mahahalagang katotohanan na ilang siglong natago sa relihiyosong tradisyon. Mapapansin ninyo na sinaliksik nila ang Aklat upang malaman ang kalooban ng Diyos. Hinanap nila ang patnubay ng Panginoon sa pamamagitan ng Espiritu Santo, at kung tayo ngayon ay gustong makilala ang isip at kalooban ng Diyos tungkol sa mga prinsipyo at gawain ng iglesya, kailangan nating bumalik sa Aklat. Maraming banyagang gawaing hindi ayon sa Kasulatan ang ipinapasok ngayon sa ilang kapulungan. Sa mga araw na ito ng paghina at paglayo, kailangan nating bumalik sa Salita ng Diyos at sundin nang may simpleng pananampalataya ang huwarang mula sa Diyos.

Ano ang ilan sa mga prinsipyong nabawi noong panahong iyon? Sa maingat na pagbasa at pagsusuri, at sa patnubay ng Espiritu Santo, natuklasan ng mga kapatid na ito:

Ang tunay na katangian ng kapulungan sa Bagong Tipan

Ang kalagayan ng mga mananampalataya bilang nasa kay Cristo—ang

katotohanan ng walang-hanggang katiyakan ng kaligtasan ng mga mananampalataya

Ang pagkasaserdote ng lahat ng mananampalataya—kabaligtaran ng

mga klerong namamahala sa pagsamba

Ang kasapatan ng Pangalan ni Cristo—wala nang ibang pangalan

Ang ministryo ng Espiritu Santo kaugnay ng lokal na katawan—ang pangunguna ng Espiritu Santo

Ang pag-agaw sa Iglesya bago ang Malaking Kapighatian

Ang pagdating ng Panginoon sa lupa bago ang Isanlibong Taon

Ang literal na paghahari ni Cristo sa lupa sa loob ng isanlibong taon

Ang pagdiriwang ng Hapunan ng Panginoon linggo-linggo

Ang mga katotohanang ito, na matagal na natago sa dilim, nang muling matuklasan, ay nagdulot ng pagkabagabag ng puso na isabuhay ang mga ito. Mabigat na desisyon ito para sa ilan—nawala sa kanila ang malaking bahagi ng karangalan sa sanlibutang ito nang humiwalay sila sa kanilang mga relihiyosong samahan at itinatag ang pinaniniwalaan nilang mula sa Diyos. Kaya nagsimulang magtipon ang mga mananampalataya sa simpleng paraan sa Pangalan ng Panginoong Jesu-Cristo.

Sa pangunguna ng Espiritu Santo, mabilis na kumalat ang kilusang ito pahilaga sa Scotland at pagkatapos ay sa Northern Ireland. Naabot ang kahanga-hangang paglagong ito dahil kasama rito ang Diyos. Maraming espirituwal na mananampalataya ang inilapit ng Espiritu mula sa patay na ortodoksiya papunta sa masigla at buhay na mga kapulungang ito ng Bagong Tipan, kung saan isinasabuhay ang mga prinsipyo ng Bagong Tipan nang may kapangyarihan ng Bagong Tipan.

Ang mga kapatid na ito, na tinawag ng Diyos, ay nagtitipon sa mga simpleng lugar sa simpleng paraan, sinisikap na ingatan ang kasimplehan ng Bagong Tipan. Ang mga lalaking may kaloob, na ibinangon ng Espiritu Santo, ay nagsimulang magturo ng:

Ang mahalagang katotohanan ng iisang katawan

Ang pagka-Panginoon at pagka-Ulo ni Cristo

Ang pangunguna ng Espiritu Santo

Wala silang katapatang ibinibigay sa anumang denominasyon.

Hindi sila gumamit ng mga pangalang sekta; mas pinili nilang makilala bilang mga mananampalataya—mga Cristiano—mga alagad—mga kapatid.

Wala silang kinikilalang taong ulo.

Sinikap nilang bumalik sa huwaran ng Bagong Tipan para sa Iglesia: Kasimplehan.

Nagsikap ang mga makadiyos na lalaking iyon para sa pagkakaisa ng lahat. Narito rin ang isang bagay na kapansin-pansin. Dalawa sa kanilang mga panawagan ay: lubos na pagkakaisa at lubos na kalinisan. Dapat itong ipahayag sa bawat plataporma, sa bawat kapulungan. Wala nang panahong mas kailangan nating magkaisa, wala nang panahong mas kailangan nating maging dalisay, malinis at banal sa paningin ng Diyos, kaysa ngayon.

Sa paglipas ng mga taon mula noong mga dalisay na araw na iyon, malaking bahagi ng kasimplehan ang nawala. May ilang nagsikap na magpasok ng diwang pansekta. Ang iba naman ay bumuo ng pagkakaisang pang-organisasyon, sa halip na

pagkakaisa ng Espiritu. Mag-ingat tayo sa pag-aayos ng mga programa ng ating kapulungan, baka maialis natin ang Espiritu Santo sa ating mga pagtitipon. Nawa'y bigyan tayo ng Diyos ng karunungan na ibigay sa Espiritu Santo ang Kanyang lugar sa ating mga pulong. Sa kabila ng paghina at paglayo, salamat sa Diyos para sa mga nananatiling matatag, na nagsisikap na palakasin ang mga bagay na natitira, at nagsisikap na ingatan ang kasimplehan ng Bagong Tipan gaya ng isinabuhay ng unang iglesya.

Balikan naman natin ngayon ang pasimula ng Iglesya noong unang siglo at tingnan ang ilan sa mga natatanging katangiang ipinakita nito, at tingnan din ang mga prinsipyo ng Kasulatan na isinabuhay nito:

Nagtipon Sila sa Pangalan ng Panginoong Jesus

Ang unang natatanging katangian na makikita natin ay nagtipon sila sa pangalan ng Panginoong Jesus. Ang Panginoong Jesus ang sentro ng kanilang pagtitipon. Ang mga unang alagad ay pinagbuklod ng debosyon sa isang Persona, hindi ng pagiging kasapi ng isang organisasyon. Umiikot ang kanilang buhay sa Panginoon. Habang lumalakad sila kasama Niya, natututo sila sa Kanya. Mahal na mahal nila Siya kaya handa silang sundin ang mga prinsipyong mula sa Diyos upang luwalhatiin Siya, kahit pa mangahulugan ito ng pagtitiis ng kahihiyan alang-alang sa Kanyang pangalan. Masigasig na nakita ang kanilang pag-ibig at sigla:

Nangaral sila sa Kanyang pangalan (Mga Gawa 4:12).

Nagbautismo sila sa Kanyang pangalan (Mga Gawa 10:48).

Gumawa sila ng mga himala sa Kanyang pangalan (Mga Gawa 3:6).

Hinarap nila ang pagsalungat sa Kanyang pangalan (Mga Gawa 4:18-20).

Kusang-loob silang nagtiis sa Kanyang pangalan (Mga Gawa 5:41).

Kapag ang isang lokal na kapulungan ay sumusunod sa prinsipyong ito mula sa Diyos, at nagtitipon kay Cristo, Siya ang sentro, Siya ang pinakamataas, Siya ang Panginoon. Salamat sa Diyos para sa bawat grupo ng mga mananampalataya na tumatanggi sa lahat ng pangalang pansekta at nagtitipon sa Pangalan ng Panginoong Jesu-Cristo. Binabanggit ng Bagong Tipan ang mga kapulungang binubuo ng mga tunay na mananampalataya, na nagtitipon sa pangalan ng Panginoong Jesus, sa maraming lugar. Ilan sa mga ito: Jerusalem—Corinto—Roma—Efeso—at ang pitong iglesya sa Asia Minor.

Malaya at Nagsasarili Sila

Ang ikalawang natatanging katangian ng mga iglesyang ito ay malaya at nagsasarili sila. Sila ay autonomous at katutubo, ibig sabihin, sila mismo ang namamahala sa sarili at sila mismo ang nagpaparami ng sarili. Inilalarawan ni Pablo ang mga iglesyang ito na binubuo ng mga mananampalataya, matatanda at mga diakono (Filipos 1:1).

Wala tayong makikitang pederasyon ng mga kapulungan saanman sa Bagong Tipan. Walang binabanggit na obispong namamahala sa isang diyosis, at walang superintendenteng namamahala sa isang grupo ng mga iglesya. Bawat kapulungan ay isang buo at nagsasariling yunit; bawat isa ay pinamamahalaan ng matatanda sa pangunguna ng Espiritu Santo; bawat isa ay hiwalay at hindi umaasa sa iba. Ang

matatanda ng bawat kapulungan ay magbibigay-sulit sa kanilang gawain at pananagutin ng Panginoon, sa Hukuman, kung paano nila pinangasiwaan ang Kanyang mga gawain sa lokal na iglesya. Bawat isa ay nagpapasakop kay Cristo lamang.

May Diwa ng Pakikisama

Sa kabila ng malinaw na pagsasarili na ito ayon sa Kasulatan, halata ang diwa ng pakikisama. Ipinakita ng mga kapulungang ito ang kanilang pakikisama sa praktikal na paraan:

Tinanggap nila ang lahat ng tinanggap ni Cristo (Roma 15:7).

Tinanggap at sinuportahan nila ang mga lingkod ni Cristo na may kaloob

na naglilingkod sa gitna nila (1 Corinto 16:9-12).

Nagbigay sila ng mga sulat ng rekomendasyon sa mga naglalakbay

(Roma 16:1-2). Ito ay isang gawaing ayon sa Kasulatan na halos

hindi na ginagawa sa ilang samahan. Mabuti at ayon sa Kasulatan

na magdala ng sulat ng rekomendasyon kapag naglalakbay ka

sa isang lugar na hindi ka kilala.

Kahit malaya at nagsasarili ang mga iglesyang ito, may mga pagkakataon

na nagbigay sila ng tulong pinansyal sa mga nangangailangan sa ibang

mga kapulungan (Roma 15:25-27). Handa silang magbigay ng kanilang

kabuhayan sa kanilang mga kapatid na nangangailangan.

Ang mga nabanggit ay mabubuting gawaing ayon sa Kasulatan na sinunod ng mga mananampalataya noong unang siglo. Makabubuti sa atin sa ikadalawampung siglo na isabuhay ang mga prinsipyo ng pagtitipon sa Pangalan ng Panginoong Jesus, maingat na binabantayan ang ating kalayaan at pagsasarili bilang mga lokal na iglesya, at ipinapakita ang pag-ibig ni Cristo sa lahat ng tao, lalo na sa mga kasambahay sa pananampalataya. Ang ganitong debosyon at katapatan sa mga prinsipyong ito mula sa Diyos ay magbubunga ng mga Pagpapala mula sa isang Diyos na nalulugod, na hindi natin kayang sukatin.

Ipinagdiwang Nila ang Hapunan ng Panginoon

Isa sa mga pangunahing inuuna ng iglesya noong unang siglo ay ang pagdiriwang ng Hapunan ng Panginoon (Mga Gawa 2:42). Pinagpira-piraso nila ang tinapay at uminom sila ng alak bilang pag-alaala sa Panginoong Jesus. Baka hindi pa ninyo ito napapansin, na may mga panahong, dahil sa kanilang alab, maaaring inaalala ng mga kapatid na ito ang Panginoon araw-araw (Mga Gawa 2:46). Ang Hapunan ng Panginoon—ang Pagpipira-piraso ng Tinapay—ang Piging ng Pag-alaala ay napakaespesyal sa kanila. Makalipas ang ilang taon, nakagawian ng mga iglesya na ipagdiwang ang Hapunan ng Panginoon tuwing Araw ng Panginoon (Mga Gawa 20:7).

Ang Hapunan ng Panginoon, sa kasimplehan nito, ay isa pa sa mga dakilang katotohanang nawala sa ilalim ng guho ng

relihiyosong seremonya at sinaunang tradisyon. 150 taon pa lang ang nakalipas nang muling matuklasan ng mga makadiyos na lalaki ang mahalagang katotohanang ito. Mula noon hanggang ngayon, may mga grupo ng mananampalataya na nagtitipon tuwing Araw ng Panginoon bilang tugon sa hiling ng Panginoon na "alalahanin Siya," hanggang sa Siya'y dumating.

Ang Pagpipira-piraso ng Tinapay, noon at ngayon, ay isang natatanging katangian ng iglesia sa Bagong Tipan. Ito noon, at ito pa rin ngayon, ang pinakamataas na bahagi ng kanilang regular na mga pulong. Sa nalalaman ko sa ngayon, naniniwala ako na wala nang ibang grupo na nagdiriwang ng Hapunan ng Panginoon sa paraang ginagawa natin. Isa pa ito sa mga natatanging katangian ng mga kapulungan.

Nakatuon sa Panginoong Jesus Lamang

Natatangi ang piging ng pag-alaala dahil dito ay nakatuon tayo sa Panginoong Jesus lamang. Walang Ebanghelyong ipinangangaral, walang humihiling ng ipapanalangin. Ito ay panahon ng taimtim na pagdakila at pagsamba, na sinusundan ng pagpipira-piraso ng tinapay at pag-inom ng alak. Ang panahong ito ng pag-alaala at pagsamba ay kabilang sa pinakamahahalagang karanasan dito sa panig na ito ng walang-hanggan.

Hinihimok ko ang matatanda ng lahat ng iglesia sa Bagong Tipan na magbantay nang buong ingat upang hindi magambala ang katangian ng Piging ng Pag-alaala. May ilan sa atin na gustong gawing pulong ng pagbabahagian at pagmamalasakitan ang panahong ito ng pagsamba. Mga minamahal kay Cristo, nakikiusap ako sa inyo sa pangalan

ng Panginoon, kung sa tingin ninyo ay kailangan ang isang pulong ng pagbabahagian at pagmamalasakitan, ayusin ninyo ito sa angkop na oras, pero pakiusap, ingatan ninyo ang kasimplehan, ang pagiging ayon sa Kasulatan, ang pagiging sagrado, ang kabanalan, at ang kagandahan ng Hapunan ng Panginoon.

Ang Kasimplehan ng Hapunan ng Panginoon

Pansinin ang kasimplehan ng pulong na ito. Napakaganda na hindi na natin kailangang harapin ang maling aral ng transubstantiation, na nagtuturo na ang tinapay at alak ay nagiging mismong katawan at dugo ni Cristo. Hindi rin tayo ginugulo ng maling akala ng consubstantiation, na nagsasabing ang tinapay at alak, pagkatapos ng konsagrasyon, ay kasabay at katabi ng mismong katawan at dugo ni Cristo. Napakaganda na makapagtipon tayo nang simple at gawin ang ginawa ng unang iglesya: Isang simpleng mesa na may isang tinapay at isang kopa ng alak. Habang nagtitipon tayo sa palibot ng mga simbolong ito, na naniniwalang ang mga ito ay kumakatawan sa katawan at dugo ng Panginoong Jesus, napakaganda na magtipon sa kasimplehan ng mga prinsipyo ng Bagong Tipan, sa Pangalan ng Panginoong Jesus, upang magpuri, sumamba, at pagpira-pirasuhin ang tinapay at uminom ng alak bilang mapagmahal na pag-alaala sa ating Panginoong ipinako sa krus, nabuhay na muli, umakyat sa langit, niluwalhati at malapit nang dumating.

Ang Pagbabalik ng Panginoon para sa Kanyang Iglesya

Isa pa sa mga katotohanang muling natuklasan 150 taon na ang nakalipas ay ang katotohanan ng pagbabalik ng Panginoon para sa Kanyang iglesya; ang pag-agaw sa mga

banal, bilang prinsipyo ng Kasulatan, ay nawala sa dilim ng Gitnang Panahon. Malaki ang utang na loob natin sa mga makadiyos at puspos ng Espiritu na mga lalaking ito. Hindi natin kailanman mauunawaan dito sa panig na ito ng walang-hanggan ang malalim na pagkabagabag ng espiritu, kasama ng mga panalangin at luha, habang maingat na sinasaliksik at sinusuri ng mga lingkod na ito ng Diyos ang Kasulatan sa patnubay ng Espiritu. Dapat tayong magpasalamat sa Diyos para sa maluwalhating katotohanan ng Pag-agaw sa Iglesia bago ang Malaking Kapighatian.

Tinanggap ng mga mananampalataya noong unang siglo ang mahalagang katotohanang ito. Nagalak sila sa nalalapit na pagbabalik ng Panginoon. Ang mapalad na pag-asang ito ang nagpalakas ng loob nila sa gitna ng pagsubok at kahirapan. Sa pag-alis ng mga mananampalataya noong unang siglo mula sa Hapunan ng Panginoon, puno sila ng pag-ibig sa isa't isa. Malaki rin ang malasakit nila sa mga naliligaw, at dahil sa malasakit na ito, nag-ebanghelyo sila saanman sila magpunta. Hindi lang nila ikinuwento ang kamatayan ng Panginoon, ikinuwento rin nila ang Kanyang maluwalhating pagkabuhay na muli, ang Kanyang Pag-akyat sa langit, at ang Kanyang muling pagdating. Kilala ang mga kapatid na ito bilang mga taong naghihintay sa pagbabalik ng Panginoon. Para silang maliliit na kolonyang naghihintay sa pagbabalik ng kanilang Hari. Ito ang mapalad na pag-asang nagpapasigla sa kanilang puso habang binabati nila ang isa't isa ng Maranatha—darating ang Panginoon.

Naku, sana tayo ngayon ay muling magkaroon ng mapalad na pananabik sa pagbabalik ng Panginoon. Sa ikadalawampung siglo, napakarami na ang nakabaon sa sanlibutang ito. Karamihan sa atin ay hindi pa kailanman naging ganito kaginhawa, nang ganito katagal; masyado na tayong abala sa mga bagay ng sanlibutan kaya nawalan na ng kapangyarihan sa ating buhay ang katotohanan ng pagdating ng Panginoon. Darating ang Panginoon—darating ang Panginoon—at malapit na Siyang dumating, tahimik at biglaan, at bawat mananampalatayang ipinanganak na muli ay aagawin papunta sa Kanyang presensya.

Pananabik, kasimplehan, pagiging espirituwal at kapangyarihan ang mga tatak ng unang iglesya. Salamat sa Diyos para sa mga tapat sa loob ng mga kapulungan na nagsisikap na panatilihin ang mga prinsipyo ng iglesya noong unang siglo habang hinihintay nila ang pagbabalik ng Panginoon.

Ang Paggawa ng Espiritu Santo

Isa pang katangian ng unang iglesya ay ang presensya at paggawa ng Espiritu Santo. Sa maingat na pag-aaral ng aklat ng Mga Gawa, makikita natin ang Ministeryo ng Espiritu Santo. Hindi lang isang Aklat ang ibinigay ng Panginoon sa Iglesya, ibinigay rin Niya sa kanila ang Espiritu Santo upang gumabay, sa buong kapulungan at sa bawat isa. Isa sa mga katotohanang kailangan nating matutunang muli ngayon ay na ang Espiritu Santo ay kapantay, kasabay na walang-hanggan, at kasabay na umiiral ng Ama at ng Anak. Nawa'y tulungan tayong lahat ng Diyos na maunawaan ang dakilang katotohanang ito at

bigyan tayo ng hindi namamatay na hangarin na ibigay sa Mapalad na Personang ito ang nararapat Niyang lugar sa ating gitna.

Malaki ang pananampalataya ng mga apostol sa Espiritu Santo. Nang iwan ng mga unang misyonero ang maliliit na iglesyang nagtitipon sa mga bahay, ginawa nila ito nang may tiwala, alam na papatnubayan sila ng Espiritu Santo, bibigyan ng kapangyarihan at ihahanda.

Naniwala sila na magbabangon Siya ng mga espirituwal na kaloob para

sa kanilang paglago (Efeso 4:11).

Itinuro sa bawat mananampalataya na may tungkulin siyang

gagampanan sa katawan (1 Corinto 12:12).

Itinuro sa bawat mananampalataya na siya ay templo ng Espiritu Santo (1 Corinto 6:19).

Itinuro sa kanila na walang ganoong paghahati sa pagitan ng

klero at laiko (Galacia 3:28).

Karamihan sa mga pulong ay hindi pormal; kadalasan ay walang nakatakdang ayos. Sa magkahalong pulong, kung saan naroon ang mga kapatid na lalaki at babae, ang mga lalaki ang nanguna (1 Corinto 14:34). May nanguna sa pag-awit ng himno, may sa pagtuturo, may sa panalangin o pagsamba, may sa pagpapayo. Sa ganitong paraang itinakda ng Diyos, nagsimulang umunlad ang mga espirituwal na kaloob.

Sa paglipas ng panahon, may ilang lumitaw bilang mga guro, at kinilala bilang ganoon; sa pamamagitan nila, nagsalita ang Diyos sa lokal na iglesya. Ang iba, sa pamamagitan ng Espiritu, ay nabigyan ng kaloob sa Ebanghelyo at naging mga ebanghelista. Ang ilan ay binigyan ng Espiritu ng puso ng pastol; sila ang naging mga pastor ayon sa kahulugan ng Kasulatan. Ang Espiritu Santo ang lubos na may hawak ng lahat!

Nagtataka pa ba kayo sa pag-unlad ng mga lokal na iglesyang ito? Mararanasan din natin ngayon ang ganoong espirituwal na kasaganaan kung ipapako natin sa krus ang laman at ibibigay sa Espiritu Santo ang nararapat Niyang lugar sa ating mga pagtitipon.

Ang Lugar ng mga Kapatid na Babae sa Lokal na Iglesya

Isa pang katangian ng kapulungang ayon sa Kasulatan ay ang paninindigan nito tungkol sa mga kapatid na babae. Bago ako magpatuloy, hayaan ninyong sabihin ko na mas malaki ang utang natin sa mga makadiyos na kapatid na babae sa ating gitna kaysa sa naiisip o inaamin natin. Lubhang bababa ang espirituwal na antas ng ating mga kapulungan kung hindi dahil sa impluwensya ng ating mga makadiyos na kababaihan.

Kasunod ng halimbawa ng iglesya noong unang siglo, naniniwala tayo sa pananahimik ng mga kapatid na babae sa mga pampublikong pulong. Ang dalawang pangunahing talata ng Kasulatan na sumusuporta rito ay ang 1 Corinto 14:34-35, "At kung ibig nilang matuto ng anumang bagay, ay magtanong sila sa kanilang sariling asawa sa bahay; sapagkat kahiya-hiya sa babae ang magsalita sa iglesya," at ang 1 Timoteo 2:11-12, "Ang babae ay matutong tumahimik

nang buong pagpapasakop. Datapuwa't hindi ko ipinahihintulot na ang babae ay magturo, ni mangibabaw sa lalaki, kundi tumahimik."

Naku, umiihip na ang hangin ng pagbabago. Marami sa atin ang tumutol, at tumututol pa rin, sa partikular na katotohanang ito. Sa kabila ng mga pag-atakeng ito, nananatiling hindi natitinag ang mga hindi nagbabagong prinsipyo ng Kasulatan at sinusupportahan ang katotohanan ng pananahimik ng mga kapatid na babae sa mga pampublikong pulong. Ang pagsasabuhay ng prinsipyong ito mula sa Diyos ay lumuluwalhati sa Diyos.

Habang pinanghahawakan natin ang turong ito, buongpuso nating inaamin na maraming larangan kung saan makapaglilingkod ang mga kapatid na babae, at sa maraming pagkakataon ay mas katanggap-tanggap pa kaysa sa mga kapatid na lalaki. Salamat sa Diyos para sa kanilang tapat na pagdalo sa mga pulong. Kung wala sila, mababawasan ang mga dumadalo ng hindi bababa sa 60 porsiyento. Karamihan sa mga kapulungan ay hindi mabubuhay kung wala ang kanilang suportang pinansyal. Napakahalaga ng kanilang gawain sa pagdalaw. Sa ganitong uri ng gawain, may mga sitwasyong kapatid na babae lamang ang makahaharap. Hindi mabubuhay ang ating mga Sunday School at iba pang gawain sa mga kabataan kung wala ang kanilang tulong. Lubhang malilimitahan ang ating gawaing misyonero kung hindi dahil sa katapatan at sakripisyo ng ating mahal na mga kapatid na babae. Sino sa atin ang makatataya sa halaga ng kanilang mabisa at taimtim na mga panalangin sa anumang lokal na pagtitipon, o sa malalayong larangan ng

misyon sa buong mundo? Dapat tayong magpasalamat sa Diyos para sa mahal na mga kapatid na babae na, gaya ni Febe, ay tunay na mga lingkod ng iglesia.

Ang Pantakip sa Ulo

Sunod, dumako tayo sa usapin ng pantakip sa ulo. Nakalulungkot pero totoo na maraming matatanda ang naging pabaya sa bagay na ito. May ilan na nagbubulag-bulagan. Lahat ng ito, sa kabila ng turo ng 1 Corinto 11. Ang mga kapulungang ayon sa Kasulatan at espirituwal ay naniniwala at tumatanggap sa mga turo ng buong kabanata. Hindi lang sila naniniwala sa lingguhang paggunita sa Hapunan ng Panginoon, naniniwala rin sila sa pantakip sa ulo na inilalarawan sa mga naunang talata.

Mapapansin ninyo na sa bagay na ito ay walang problema sa mga makadiyos na kapatid na babae. Kontento silang ipangaral ang pinakadakila sa lahat ng sermon, sa tao at sa mga anghel, tungkol sa pagka-ulo ng lalaki, sa Pagka-Ulo ni Cristo, at sa pinakamataas na Pagka-Ulo ng Diyos. Wala nang ibang nagbibigay ng higit na kaluwalhatian sa Diyos kaysa rito.

Sa mga araw na ito ng mga kilusang peminista, ang paninindigang ito, kasama ng pananahimik ng mga babae, ay mabigat na hinahamon. Nawa'y bigyan tayo ng Diyos ng karunungan na harapin ito ayon sa Kasulatan, nang tapat, at nang may pag-ibig sa liwanag ng Hukuman ni Cristo.

Walang Ordinadong Mangangaral

Isa pa sa mga katangian ng Kapulungang ayon sa Kasulatan ay hindi tayo naniniwala sa mga ordinadong mangangaral. Pinaninindigan ng mga kapulungang ayon

sa Kasulatan na walang pagkakaiba ang klero at laiko. Sa katinayan, naniniwala sila na walang klero at laiko sa anumang anyo sa gitna ng mga mananampalataya. Iniwan ni Pablo ang bawat lokal na iglesyang itinatag niya sa pangangalaga ng lokal na matatanda. Ang mga lalaking ito na puspos ng Espiritu ay may awtoridad sa loob, at namamahala sa, lokal na grupo. Sila ang mga gabay at pinuno. Kilalanin nawa nating lahat na walang mas mataas na awtoridad sa kapulungan kaysa sa matatandang kwalipikado ayon sa Kasulatan. Ito ang kaayusan ng Diyos.

Ang Pananalapi ng Kapulungan

Nariyan din ang usapin ng pananalapi ng kapulungan. Ang pananalapi ng kapulungan ay palaging palaisipan sa mga hindi pa nakakaalam. Ipapakita ng maingat na pag-aaral na ang pagtustos natin sa gawain ng Panginoon, sa lahat ng aspeto nito, ay batay sa halimbawa ng Bagong Tipan. Hindi tayo dapat, at hindi nga tayo, nananawagan sa publiko para sa pera. Sa kabila nito, tinutugunan ng Diyos ang paulit-ulit na mga pangangailangan, minsan sa mga paraang hindi kapani-paniwala.

Isa pa sa mga katangian ng kapulungan sa Bagong Tipan ay wala tayong koleksyon kapag may mga hindi pa ligtas na naroroon. "Walang anumang tinatanggap sa mga Gentil," (3 Juan 7). Naniniwala rin tayo na may sapat na turong ibinigay sa Salita kung paano, kailan, at gaano karami ang dapat nating ibigay (1 Corinto 16:2).

Ang pagbibigay natin sa Diyos mula sa ating kabuhayan ay dapat maging isang gawa ng pagsamba (Hebreo 13:15-16). Ito ang isa sa mga dahilan kung bakit ang koleksyon ay kinukuha sa Hapunan ng Panginoon. Dapat nating pag-

isipang mabuti ang huling puntong ito. Sa pagsamba, hindi lang ang ating papuri ang ibinibigay natin, kundi ibinibigay rin natin ang mula sa ating kabuhayan.

Ang Pagsuporta sa mga Lingkod ng Panginoon

Sa wakas, nariyan ang paraan ng pagsuporta sa ating mga misyonero. Ibang-iba ito sa karaniwang ginagawa ng ibang grupo. Ang ating mahal na mga kapatid na lalaki at babae ay humayo bilang sinugo ng Diyos, hindi ng isang samahang pangmisyon. Habang nasa larangan sila, ang Diyos ang namamahala sa kanila at sa Diyos sila nananagot. Namumuhay at gumagawa sila sa liwanag ng Hukuman ni Cristo, alam na magbibigay-sulit sila sa Panginoon ng Anihan.

Marami sa mahal na mga taong ito ang nag-iwan ng malalaking sahod na posisyon at tiyak na kinabukasan, sa paningin ng tao, at pumunta sa mga lugar ng hirap at panganib, nang walang garantiya ng suportang pinansyal. Gumagana pa ba ngayon ang prinsipyong ito ng Biblia? Personal kong naranasan, at gayundin ng bawat tunay na lingkod ng Diyos, na kaya ng Diyos ang bawat biglaang pangangailangan at bawat kagipitan. Kayang tugunan ng Diyos ang bawat pangangailangan.

Ito, kung gayon, ang ilan sa mga prinsipyo ng Kasulatan na nabawi mula sa alikabok ng sinaunang relihiyosong tradisyon 150 taon na ang nakalipas. Isinabuhay ng ilan ang mga katotohanang ito kahit malaki ang naging personal na kawalan nila, pero malaki rin ang espirituwal na pagpapayaman. Tayo ngayon ay dapat magbigay sa mga

ito ng taimtim at sadyang pagsasaalang-alang. Hindi dapat basta itapon ang mga ito para sa pabagu-bagong kapritso ng makabagong kaisipan.

Ang Tahanang Cristiano (Efeso 5)

May isang kawili-wiling katotohanang lumilitaw habang pinag-aaralan natin ang Bagong Tipan tungkol sa mga lalaking inilapit kay Cristo.

Ang tahanan ang naging una nilang larangan ng patotoo.

Marcos 5:19 Ang lalaking sinapihan ng demonyo, na kagagaling lang, ay sinabihan ng Panginoon na "Umuwi ka" atbp.

Marcos 1:29 Nang iwan ni Pedro ang kanyang pangingisda, isinama niya ang Panginoon sa kanyang tahanan.

Mga Gawa 16 Ang tagapagbantay ng bilangguan sa Filipos, pagkatapos ng kanyang pagbabagong-loob, ay ibinigay ang kanyang tahanan sa Panginoon.

Ang tahanang bukas para sa Panginoon at sa Kanyang bayan ang tatak na totoo ang ating pananampalataya kay Cristo. Si Lydia – Mga Gawa 16.

Ang pinakamalaking karangalang maaaring makamit ng isang pamilya ay ang manirahan ang Panginoon sa kanilang tahanan.

Ang ating pag-uugali sa tahanan.

T2 "Lumakad kayo sa pag-ibig, gaya naman ni Cristo na umibig sa atin." Unang pag-ibig.

Ito ang unang kailangan sa isang huwarang tahanang Cristiano.

Ang pag-ibig ding iyon na nagpakilig sa iyo at nagtulak sa iyo na alukin ng kasal ang iyong kabiya ay dapat palaging makita sa tahanan.

Ang pag-ibig natin sa isa't isa ay dapat maging katulad ng pag-ibig ni Cristo sa atin.

Sa ganitong tahanan papasok si Jesus, at gagawin itong tunay na langit dito sa lupa.

Mga bagay na dapat iwasan.

Napakamakatatotohanan ni Pablo sa kanyang alituntunin ng pag-uugali para sa tahanan.

T4 Walang hangal na pananalita ni pagbibiro, ang mga bagay na ito ay hindi nararapat sa isang tahananang Cristiano.

Hindi natin dapat pintasan ang ibang tao, ni pag-usapan ang gawain sa Kapilya sa paraang pumupuna sa harap ng ating mga anak.

Ang sikreto ng isang mabuting pag-aasawa ay kapag kapwa ang mga magulang ay nasa ilalim ng pamamahala ng Espiritu Santo.

T18 "Kayo'y mapuspos ng Espiritu."

Kung tayo ay puspos ng Espiritu Santo, may ilang bagay na lilitaw sa ating tahanan.

T19 Nagsasalita sa isa't isa sa mga Awit. Umaawit at gumagawa ng himig nang buong puso.

T20 Nagpapasalamat sa lahat ng bagay.

T21 Nagpapasakop kayo sa isa't isa sa takot sa Diyos.

Talata 22 Mga asawang babae, pasakop kayo sa sarili ninyong asawa, gaya ng sa Panginoon.

Isinulat ni Abraham Lincoln:

Ang babae ay hindi kinuha sa paa ni Adan, makikita

Kaya hindi natin siya dapat apihin—iyan ang kahulugan, wika.

Ang babae ay hindi kinuha sa ulo ni Adan, alam natin

Para ipakitang hindi siya dapat mamuno sa kanya—malinaw na gayon din.

Ang babae—kinuha siya mula sa ilalim ng bisig ni Adan

Kaya siya'y dapat ingatan—sa sakit at kapahamakan.

T25 "Mga asawang lalaki, ibigin ninyo ang inyong mga asawa" atbp. Gaya ni Cristo.

Tayong mga asawang lalaki ay dapat umibig sa ating mga asawa gaya ng pag-ibig ni Cristo sa iglesya at, kung kailangan, ibigay ang ating buhay para sa kanya.

Ang bunga ng pag-aasawa sa Panginoon ay nagiging isa ang dalawang tao. T31.

Isa sa persona-sa espiritu-sa layunin-isa sa Panginoon.

Gaya ni Cristo at ng Iglesya na iisa. T32.

Nagpatuloy si Pablo.

Kab 6:4 Mga ama, huwag ninyong galitin ang inyong mga anak.

Kab 6:1 Mga anak, sundin ninyo ang inyong mga magulang sa Panginoon.

Sa pagtatapos, binalangkas ni Pablo ang mabibigat na tungkulin ng espirituwal na asawa at ina.

Dapat siyang may mahinahong isip, ibig sabihin, seryoso.

Dapat niyang ibigin ang kanyang asawa-ibigin ang kanyang mga anak.

Dapat siyang matino-mahinahon-masipag sa tahanan-mabait at masunurin sa sarili niyang asawa.

Ang tahananang nakasalig sa mga prinsipyong ito ay hindi kailanman manghihina ni mabibigo-tatagal ito sa pagsubok ng

panahon at sa mga bagyo ng buhay.

Mula sa ganitong tahanan magmumula ang mga lalaki at babae ng Diyos.

Si Judas (Juan 13:18-30)

Ang kuwento ni Judas habang inilalahad ito sa mga Ebanghelyo ay kawili-wili pero malungkot. Nagtapos ito sa lubos na kapahamakan. Malamang na siya lang ang taga-Judea sa maliit na grupo ng mga alagad na taga-Galilea na sumunod kay Jesus.

Hindi natin alam kung kailan siya naging tagasunod ni Jesus—walang tala ng kanyang pagbabagong-loob. Ang alam natin ay ibinigay sa kanya ang pinakadakilang pagkakataong naialok kailanman sa isang tao upang maging tunay na mananampalataya.

Maaari sanang naging walang-kamatayan ang kanyang pangalan magpakailanman, gaya ng ibang mga alagad, at naisulat sa mga batong saligan ng bagong Jerusalem. Sa halip, nakilala siya sa kasaysayan bilang kasingkahulugan ng pagtataksil, pagkakanulo at kahihiyan.

(1) Una sa lahat, pansinin na sa likod ng pagkukunwaring pagpapahayag ng pananampalataya, nalinlang niya ang kanyang mga kapwa alagad. Ginampanan niya ang kanyang papel bilang alagad nang may napakahusay na galing. Kaya tinanggap siya nila, at mukhang lubos siyang kaisa nila sa kanilang pag-ibig at katapatan sa Panginoong Jesus.

(2) Ikalawa, isipin ang papel na ginampanan ni Judas sa programa ng Panginoon.

a. Isa siya sa mga alagad na isinugo upang gumawa ng gawaing pag-eebanghelyo sa mga grupo ng Ebanghelyo.

b. Makatwirang isipin na nagpagaling siya ng mga maysakit sa pangalan ni Cristo.

c. Binigyan siya ng posisyon ng karangalan at pagtitiwala—ang pagiging ingat-yaman. Sa katunayan, siya lang ang may hawak na katungkulan sa kanila.

d. Malamang na siya, kasama ng ibang mga alagad, ay nagpalayas din ng mga demonyo.

Wala tayong makitang anumang palatandaan na pinaghinalaan siya ng mga alagad na isang taksil. Akala nila ay isa siya sa kanila. Tingnan ang Mateo 7. Bagaman nalinlang ni Judas ang mga alagad—hindi niya kailanman nalinlang ang Panginoon. "Huwag kayong padaya; ang Diyos ay hindi napabibiro."

Pansinin ang paulit-ulit na pakiusap ng Panginoon kay Judas. Hinayaan Niyang maupo si Judas sa hapag kasama Niya. Hapag ng Paskuwa. Ang pagbibigay sa kanya ng isinawsaw na tinapay ang huling pakiusap ng Panginoon kay Judas. Panauhing pinarangalan. Ito ang huling pagtanggì ng taksil. Ang malaking trahedya.

Lumabas si Judas at gabi noon. Sa matinding paghihirap ng pagsisisi ng loob, nagpakamatay siya. Nagkasala ako sa pagkakanulo sa dugong walang sala. Pakitandaan na ito ay pagsisisi ng loob at hindi tunay na pagsisisi.

Isang trahedya ito, kung iisipin ang mga pribilehiyong tinamasa niya sa tatlong taong pagsama sa Panginoong Jesus. Ano ang layunin ng Diyos sa pagtatala ng kuwentong ito? Nananatili siya sa entablado ng Kasulatan bilang isang taimtim na babala sa nagpapakilalang tagasunod ng Panginoong Jesus. Umalis siya sa kuwento ng Ebanghelyo bilang taong tiyak na mapapahamak at isinumpa. Walang-hanggang gabi.

Napunta siya sa kanyang sariling lugar—siya mismo ang naghanda ng lugar na ito para sa kanyang sarili. Halos 2,000

taon na siyang naroon, dinaranas ang mga pahirap ng taong tumatanggi kay Cristo. Tingnan ang Lucas 16. "Siyang madalas sawayin" atbp. "Tumakas kayo sa poot na darating."

Para sa ilan, madaling magkunwaring Cristiano, at pagkatapos ay tanggapin sa pakikisama ng isang lokal na iglesya.

Pagkatapos ay mabautismuhan, at maging aktibo sa gawain, maupo pa nga sa Hapag ng Panginoon, at maging gaya ni Judas na walang nakapagligtas na pagkakilala kay Cristo. Si Simon na manggagaway.

Manawagan sa puntong ito para sa pagsisiyasat ng puso...

*Pagpapahayag sa larangan ng relihiyon
Isang pagpapahayag at pagsasabi ng
pananampalataya kay Cristo—totoo man o kunwari.*

*Nagkukunwaring naniniwala.
Kumikilos na parang naniniwala.
Ang pagkukunwaring ito ay maaaring ipakita
nang sadya.*

*Sa kabilang banda, ang pagkukunwaring ito
ay maaaring maipakita nang hindi sinasadya.*

*Maaaring mukhang naniniwala ang isang tao, at
kumilos na parang talagang naniniwala.*

*Pero ang hindi pagkaalam sa mga
hinihingi ng Diyos at sa tunay na katotohanan ng
kaligtasan ay nagpapamukha sa atin
na tayo ang hindi naman tayo.*

Sa aba ninyo, mga eskriba at mga Pariseo—mga mapagkunwari.

Kalungkutan—kaawa-awang kalagayan—pighati—
pagkatiwangwang—kawalan ng pag-asa.

"Sapagkat kayo'y katulad ng mga libingang pinaputi, na sa labas ay mukhang maganda pero sa loob ay puno ng lahat ng uri ng karumihan. Sa labas ay mukha kayong mga taong tapat, pero sa loob ay punong-puno kayo ng pagkukunwari."

Mateo 23:27-28.

Agad siyang lumabas—at gabi noon. Ang gabing ito ay inilalarawan sa Lucas 16. Sa Impiyerno, ang taong ito ay nasa pagdurusa=pahirap. May iba't ibang bagay na nagdulot ng mga pagdurusang ito.

(1) Nariyan ang paghihirap ng pagkakita at pagkakilala. Nakita ng taong ito si Lazaro na tinatamasa ang mga pagpapala ng Langit. Makikilala ng mga nasa Impiyerno ang mga kaibigan nila sa Langit.

(2) Ang paghihirap ng pagkauhaw—sumigaw ang taong ito sa matinding hirap para sa isang patak ng tubig.

(3) Ang paghihirap ng alaala—Anak, alalahanin mo atbp. Mumultuhin tayo ng mga alaala—mga alaala ng bawat kasalanang ginawa natin—bawat mensahe ng Ebanghelyong narinig natin—bawat pagkakataong nagkaroon tayo na tanggapin si Cristo bilang Tagapagligtas, pero tinanggihan natin Siya.

(4) Alam ng taong ito na may malaking bangin na hindi matatawid. Bawat kaluluwang mapapahamak at isinumpa ay magkakaroon ng kamalayan na wala na siyang pag-asa. Na hindi na siya matutubos—hindi na maibabalik—at hindi na

mababawi. Pahihirapan siya ng kamalayang siya ay napahamak at napahamak magpakailanman sa isang lugar na nakababaliw, marahas at nakapangingilabot. Walang sinumang makapagpapahinga araw man o gabi. Ang alaala ang magiging uod na hindi namamatay, na nagpapahirap sa kaluluwa magpakailanman.

(5) Sa wakas, nakiusap ang taong ito sa Diyos para sa kanyang mga kapatid—lima sila na papunta sa Impiyerno, at isa ang nasa Impiyerno na. Pero ang langit ay parang tanso—walang sagot.

Mga minamahal, may di-mabilang na milyun-milyong panalanging hindi sinagot na nakatambak sa loob ng mga pintuan ng Impiyerno. May napakaraming tao mula sa ating sariling henerasyon na nagmamakaawa at nakikiusap sa Diyos na magpadala ng mga natatanging mensahero upang hikayatin kayong magtiwala kay Cristo.

Kahit ngayong umagang ito, kung may makapagsasalita sa inyo, sasabihin nila, "Magtiwala ka na kay Cristo ngayon. Huwag kang pumunta sa kakila-kilabot na lugar na ito."

Tumakas kayo sa poot na darating. Lucas 3:7 Narito, ngayon ang panahong kanais-nais, atbp. 2 Corinto 6:2.

Ang Kuwento ni Felix (Mga Gawa 24:24-26)

Kilalang-kilala si Felix sa kanyang magulo at mapusok na personal na buhay.

Nagsalita si Pablo sa kanya tungkol sa katuwiran—pagpipigil sa sarili at sa paghuhukom na darating. Sa pagsasalita ni Pablo tungkol sa mga bagay na ito, tinatamaan niya ang mismong gitna ng target. Ang gawain ng Espiritu: Kasalanan—Katuwiran—Paghuhukom.

Kilala si Felix sa kanyang hindi matuwid na pamamahala. Ang lubos niyang kawalan ng pagpipigil sa sarili sa kanyang personal na buhay. Sa liwanag ng mga bagay na ito, hinarap siya ni Pablo sa katotohanang pananagutin siya ng Diyos sa paghuhukom na darating.

Habang nakikinig si Felix, nabagabag siya, natakot nang husto, pero hindi siya nagtiwala sa Tagapagligtas. Nanginig siya sa takot habang sinusumbatan siya ng Espiritu.

Sa kabila ng pribilehiyong makinig sa pinakamahusay na ebanghelista ng kanyang panahon, ipinagpaliban niya ang pagpapasya para kay Cristo. Sa halip, nagpaliban-liban siya —"Yumaon ka muna ngayon" atbp.

Ipinagpaliban niya ang dakilang tanong ng walang-hanggang kaligtasan ng kanyang kaluluwa hanggang sa isang panahong maginhawa para sa kanya, at sa ganoon ay nawala ang kanyang kaluluwa. Maraming kaluluwa sa Impiyerno ngayon ang gumawa ng ganoon ding bagay.

Mahal kong kaibigan, ganito ba ang ginagawa mo hanggang sa kasalukuyan? Hinihintay mo ba ang panahong maginhawa na iyon?

2 Corinto 6:2

"Narito, ngayon ang panahong kanais-nais; narito, ngayon ang araw ng kaligtasan."

Kawikaan 27:1

"Huwag mong ipagmapuri ang bukas" atbp.

Hebreo 2:3

"Paano tayo makatatakas kung pababayaang natin ang ganito kadakilang kaligtasan?"

Kawikaan 29:1

Siyang madalas sawayin, pero nagmamatigas ng kanyang puso, ay biglang lilipulin, at walang lunas.

Mateo at Lucas 3:7

Tumakas kayo sa poot na darating.

Jeremias 8:20

Lumipas na ang anihan, natapos na ang tag-araw, at hindi pa ako ligtas.

*Halos nahikayat na ngayong maniwala
Halos nahikayat na kay Cristo'y maniwala
Tila sabi ngayon ng isang kaluluwa
Humayo Ka, Espiritu, sa Iyong daan
Sa ibang araw na mas maginhawa
Sa Iyo ako'y tatawag.*

*Halos nahikayat na, halika na ngayon;
Halos nahikayat na, huwag kang tumalikod:
Inaanyayahan ka ni Jesus dito
Ang mga anghel ay naghihintay sa malapit
Mga dalangin ay pumapailanlang mula sa mahal na puso
O, naliligaw, halika na.*

*Halos nahikayat na, lumipas na ang anihan.
Halos nahikayat na, darating din ang kapahamakan
Ang "halos" ay walang maitutulong
Ang "halos" ay pagkabigo lamang*

*Malungkot, malungkot ang mapait na panaghoy
Halos na, pero napahamak.*

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.